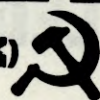

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

NOVEMBER 1976

INNHOLD

Leder:

KK-Kampanja: Arbeidsplasskampanje..... 2

Programdiskusjon:

Om hovedmøtsgelsen i Norge. Kritikk av Gratopp..... 1

Et forsvar av høyreavviket. Gratopp svarer..... 7

Hovedmøtsgelsen i verden..... 10

Kritikk av vedtektsforslaget om ungdommen..... 12

Du forsvarer høyreavviket i ungdomsarbeidet..... 13

Om arbeideraristokratiet V.S..... 15

A bruke klassikera i frostar av avviket. Svar til V.S..... 17

Reis daghjems kampen..... 2

Linjegods: Enheten arbeidere studenter..... 5

KK-kampanja:

Mot sekterisme i kampanja..... 7

Ualmødig arbeid med a sikre abonnenter..... 7

Styrk kamplinja i Kunstneraksjonen..... 11

Sjølitteritt i forbindelse med TV-program..... 2

Mot subjektivismen. Sjølitteritt fra Kristian..... 2

LEDER:

Styrk klassekampen i arbeiderklassen! Spesiell kampanje for arbeidsplassene!

Kamerater!

Det er vedtatt å sette igang ei *arbeidsplasskampanje* som en spesiell del av dagsavis-kampanja.

Arbeidsplasskampanja skal foregå i tidsrommet fra 1. november til 1. februar -77. Hovedtyngden av kampanja skal legges i tida fram til nyttår for at den ikke skal kollidere med 1. mai-arbeidet.

I denne perioden skal spredninga av Klassekampen målrettes mot å få avisa breitt ut blant arbeidsfolk og mot at avisa skal gro djupe røtter i arbeiderklassen.

Arbeidsplasskampanja er ikke noe som kommer istedenfor dagsaviskampanja vi er inne i, den er fortsatt *hovedoppgava* for hele partiet. Vi skal ikke slippe av med å verve mange abonnenter, snarere bør dette arbeidet intensiveres framover.

Arbeidsplasskampanja er noe som kommer i tillegg til den kampanja som går for fullt.

KLASSEKAMPEN INN PA FABRIKKENE

Målsettingene for kampanja er:

1. Verve mange dagsavisabonnenter på arbeidsplassene.
2. Øke løssalget kraftig og sikre en brei spredning av Klassekampen på arbeidsplassene for å nå ut til mange og legge grunnlaget for mange abonnenter.
3. Styrke innsamlinga til rotasjonstrykkeriet blant arbeidsfolk.
4. Mobilisere brei støtte til avisa blant arbeidsfolk sånn at den står på et solid grunnlag i arbeiderklassen.

KLASSEKAMPEN — NORGES PRAVDA

Hvorfor legger partiet så stor vekt på denne spesielle kampanja? Klassekampen som dagsavis vil bli et viktig redskap for å nå målet vårt med den sosialistiske revolusjon i Norge, la oss minne om Stalins ord: «Pravda fra 1912 var det som la ned grunnstein for bolsjevismens seier i 1917». Pravda var dagsavis i 21 år og var grunnlag for arbeiderklassens seier i Russland. Vårt mål med Klassekampen er at den skal bli Norges Pravda.

Som dagsavis vil Klassekampen hver dag propagandere for sosialismen for den norske arbeiderklassen, fortelle om kapitalismens utbytting og undertrykking, agitere mot borgerskapets overgrep og for arbeiderklassens kamp. Hver dag skal Klassekampen organisere folk til kamp, spre erfaringer og være spiren til å mobilisere folk til å ta opp sin egen kamp. Avisa skal være rettesnor for kampen, gi de rette ideene og bekjempe revisjonismen og alle forsøka fra borgerskapet på å føre kampen på avveie.

KLASSEKAMPEN BA BLI ROTFFESTA I ARBEIDERKLASSEN

Arbeiderklassen er den ledende klassen, uten at den fører an i kampen vil det ikke bli noe revolusjon i Norge og dagskampen vil ikke føre fram. Derfor må vi sikre at avisa får stor utbredelse i arbeiderklassen, det er oppgaven som vi må løse i denne kampanja.

Et stort og omfattende løssalg må til for at store deler av arbeiderklassen får kjennskap til avisa, til at de bruker avisa og til at de vil regne avisa som sin

egen avis. Gjennom løssalget skal vi sikre et stort antall abonnenter på dagsavis. At en stor del av klassen leser avisa daglig vil være et stort og viktig bidrag for at den revolusjonære bevegelsen skal vinne fram i Norge.

KVITT DERE MED SEKTERISMEN I ROTASJONSKAMPANJA!

Innsamlinga skal sikre finansiering av de nødvendige investeringene til trykkeri, utstyr til redaksjonen og til distribusjonen. Vi har nådd langt i innsamlinga og vegen fram til målet er kort, men innsamlinga er mer enn penger. Lenin sa at «en kopek fra en arbeider er mer verdtt enn ti kopek fra en riking». Å mobilisere mange arbeidere til å gi bidrag til innsamlinga er også med på å bygge opp en stor støtte rundt avisa og til å få arbeiderklassen til å se på KK som si avis som *de* er med å bygge opp.

BRUK KLASSEKAMPEN SOM KOLLEKTIV ORGANISATOR

Et stort og kraftig løssalg vil skape tusener av forbindelseslinjer mellom partiet og arbeiderklassen og mange arbeidere vil bli knytta til og rundt partiet. Det er vår plikt å organisere massene, spredninga av avisa er en av de viktigste metodene våre.

En stor utbredelse av Klassekampen i arbeiderklassen vil bety at halve mobiliseringsarbeidet til aksjoner og demonstrasjoner er gjort.

Løssalget skaffer oss kontakter som seinere kan bety studiesirkler og medlemskap.

At mange leser avisa er et slag mot klassesamarbeidet og ei styrking av klassekampinja, mot borgerskapet og revisjonismen.

Under streiker viser erfaringene oss hvor viktig funksjon Klassekampen har for å støtte og mobilisere de streikende, og for å organisere et kraftig og breitt streikestøttearbeid.

Kampanja må styrke forståelsen vår av hvor stor betydning spredninga av Klassekampen har som kollektiv organisator.

KLASSEKAMPEN MÅ STA PÅ ARBEIDERKLASSENS FØTTER

Å bygge ut ei kommunistisk dagsavis er mer enn å oppfylle målsettinger på abonnenter og innsamlinga. Vi veit at det er en lovmessighet under kapitalismen at borgerskapet vil svinge piskene over avisa når den truer dem. Fra SUKP(b)s historie kan vi lese: «I denne perioden var 'Pravda's rolle overmåte stor. 'Pravda' erobret arbeiderklassens brede masser for bolsjevismen. Utsatt som den var for uopphørlige politifølgelser, bøter og konfiskasjoner fordi den offentliggjorde artikler og korrespondanser som sensuren ikke likte, kunne

'Pravda' bare eksistere med den aktive støtten som den fikk fra titusener politisk utviklede arbeidere. Bare takket være store innsamlinger blant arbeiderne kunne 'Pravda' betale de veldige pengebøtene. Ofte kom en betydelig del av opplaget av de konfiskerte nummer av 'Pravda' likevel fram til leserne, da klassebevisste arbeidere om natten kom til trykkeriet og tok med seg avispakker».

Kampanja skal være med å legge grunnlaget for denne aktive støtten til Klassekampen fra arbeiderklassen, det vil være en betingelse for at KK skal forbli dagsavis.

HVA HINDRER OSS I DAG?

Blant arbeidere som har vært og er i streik står avisa sterkt, de har lært hva ei konsekvent støtte betyr. Men det er også en kjensgjerning at utover dette blir avisa spredt altfor lite. Løssalget innafor bedriftene er altfor lite, det er en liten del av arbeiderne som blir dekket. Et dårlig løssalg resulterer heller ikke i mange abonnenter, og det fins få erfaringer hvor vi har samla inn til rotasjons-trykkeriet blant arbeidskamerater.

Det er et alvorlig avvik i masselinja som er det viktigste hindret for en stor og brei spredning av Klassekampen til arbeiderklassen. Dette har mange forskjellige uttrykksformer.

Hvor mange har ikke dekket seg bak forholda på arbeidsplassen, og sagt ting som: «På vår arbeidsplass er det så hardt», «det er umulig å gjøre noe her», «massene hos oss er ikke interessert i politikk», «hvis vi selger får vi sparken», osv.

ALLE SKAL SELGE AVISA

Resultatet er ofte at det er bare noen få som selger og at Klassekampen-salget er lite og dårlig organisert. Skal vi blåse av sikkerheten og overse de problema som fins på arbeidsplassene? Nei, men det må ikke hindre at *alle* skal selge avisa. Å ta hensyn til både sikkerheten og at alle skal selge er spørsmålet om *hvordan* vi skal selge. Ofte er det sann at folk i prøvetida ikke selger og ligger lavt i løypa, erfaringene er også ofte at når prøvetida er over så er det vanskelig å stå fram og en fortsetter å ligge lavt. For kamerater som er i prøvetida må laga diskutere grundig hvordan de kan selge. Enten kan vi sørge for at de kan selge avisa andre steder, eller at laget plukker ut spesielle folk som disse kameratene kan selge til.

Men mange kamerater bruker diverse argumenter bare som et argument for at de egentlig kvier seg for å spørre arbeidskameratene om de vil kjøpe KK. De synes det er «ekkel» å «misbruke» kameratskapet til å «presse» vår avis på folk, som «egentlig ikke har interesse av det». Dette er en ideologi som tar utgangspunkt i at arbeiderklassen er dum, og at partiets politikk er feil. I virkeligheten er dette ar-

beideraristokratiets linje, og kamerater i partiet må snarest kvitte seg med sånt tankegods og påvirkning.

SALGET MÅ STADIG UTVIKLES

Enkelte steder så selges avisa inne på avdelinga, andre selger i kantina eller garderobe, andre i porten eller på hybelhus eller drar hjem til folk. Når en har funnet en metode så sier en seg fornøyd med det. Men løssalget må utvikles hele tida. Vi må oppsummere erfaringene og diskutere hvordan salget kan utvikles videre. Vi må kunne selge inne på avdelinga, i garderoben, i kantina, utafor porten, på hybelhus og hjemme hos folk. Organiseringa av løssalget er viktig for å nå stadig breiere ut med salget og spredninga av avisa. Utfra sikkerheten og forholda må vi diskutere hvem som kan selge hvor og hvordan og hvem som kan selge på flere mater.

HVÅSKAL VI LEGGE VEKT PÅ?

• I tidsrommet for kampanja må det legges planer for hvordan vi kan gjøre framstøt for å styrke spredninga av avisa. Det må settes målsettinger for løssalg, abonnementsvervinga og innsamlinga. Det må settes frister, arbeidet må følges opp og kontrolleres og vi må sette oss nye mål.

• Nære venner av avisa må trekkes med i salget, det fins folk rundt oss som vil være med i kampanja om vi kvitter oss med sekterismen og er dristige til å mobilisere.

• Gå gjennom omlandet for å finne fram til arbeidskamerater som er mulige kjøpere og arbeid systematisk med dem. Begynn f.eks. med å låne ut eller dele ut avisa gratis til en del utvalgte folk. Følg opp med diskusjoner på innholdet av avisa, forklar at de trenger avisa. Den tar opp nettopp deres situasjon.

• Få de som leser avisa til å tegne seg til faste bidrag til innsamlinga.

• Bruk de trykte innsamlingslistene i løssalget til å få inn mange bidrag, store og små.

• Alle klubbkontorer bør abonnere på klassekampen. Det er vår oppgave å sørge for at klubbene tegner abonnement.

Kameratene på arbeidsplassene må drive et offensivt og systematisk arbeid for at avisa skal få stor utbredelse blant arbeidsfolk.

KLASSEKAMPEN SKAL INN PÅ FABRIK- KENE OG DE STORE ARBEIDSPLASSER FRAMFØREN SEIERRIK KAMPANJE.

(Studietips: SU KP(b)s historia s. 157 til s. 163)

Red

HOVEDMOTSIGELSEN I NORGE

SVAR TIL GRATOPP OG ODDLEIF

Kamerat Oddleif kritiserer meg for å ha en dårlig stil i programdiskusjonen, fordi jeg ikke sier noe om hvilket syn jeg sjøl har på hovedmotsigelsen i Norge.

Grunnen til at innlegget ble slik det ble, var at jeg mente (og mener) at kameraten i innlegget sitt la opp til en metode som er grunnleggende gæærn: Han slo fast på grunnlag av løsrvene sitater (som fordi de var tatt ut av sammenhengen også ga et forvrengt bilde av Maos syn) at hovedmotsigelsen i et kapitalistisk land *aldri kunne*

være noen annen enn motsigelsen proletariat/borgerskap. Et så feilaktig *utgangspunkt* ville ført hele diskusjonen om hovedmotsigelsen på avveier. Derfor ønska jeg (fordi omfanget av innlegget ellers ville sprengt alle grenser) å begrense meg til kamerat O's behandling av dialektikken, siden dette var den groveste feilen i innlegget hans.

Likevel er jeg i hovedsak enig i kritikken, siden en slik «rein teoretisk» behandling lett blir dogmatisk og løsrvet fra den konkrete virkeligheten. Hallvard

G's kommentar til diskusjonen i juli-TF bidrar også til å stille motsigelsene klarere, og polemiserer bedre mot Oddleifs feil enn jeg sjøl er i stand til.

Dette svaret til Oddleif vil derfor også rette seg til HG, til hans begrunnelse for SKs vedtak og til kommentarene og spørsmåla hans.

YTRE VILKÅR — INDRE GRUNNLAG

Oddleif påstår at jeg legger all vekt på ytre vilkår i spørsmålet

om kapitalismen og stadiene den gjennomgår. Gråtopp (HG) følger opp denne kritikken, og skriver: «Mao snakker med andre ord ikke om at hovedmotsigelsen skifter (fra stadium til stadium)». Han tar for seg den spesielle endringa som skjer i styrkeforholdet mellom motsigelsene ved en imperialistisk aggresjonskrig. Og dette er det eneste tilfellet Mao nevner av et slikt skifte». Dette er ikke riktig. Mao skriver at en slik endring vil skje når «... en revolusjonær borgerkrig har utviklet seg til det punkt hvor den truer selve eksistensen til imperialismen og dens løpegutter.»... «Enten forsøker de å splitte den revolusjonære fronten innenfra eller den sender militære styrker til direkte unnsetning for de hjemlige reaksjonære.» (s. 82, skrifter i utvalg). Altså: Ikke bare ved åpent, militært angrep.

Et annet springende punkt er hva Mao legger i begrepet stadier. Mao bruker begrepet i en nokså vid betydning (et nytt stadium inntrår når styrkeforholdene på en eller annen måte endres). Jeg mener også det er klart at han bruker begrepet hovedmotsigelse som den motsigelsen som er den viktigste på *det enkelte stadiet* i prosessen — i motsetning til begrepet grunnleggende motsigelse. Når Gråtopp derfor siterer avsnittet om den uforandra «klassekarakteren til de to klassene som sto i grunnleggende motsigelse til hverandre,» ... «eller i samfunnets kapitalistiske vesen,» (min uth), er dette ikke noe argument mot at *hovedmotsigelsen* kan skifte. Mao presiserer også at årsaken (det indre vilkåret) til at en prosess faller i stadier er at *den grunnleggende motsigelsen skjerpes*. Oddleif og Gråtopp ser bort fra dette — de mener åpenbart at bare en drastisk endring i de ytre vilkåra (imperialistisk angrep) kan endre hovedmotsigelsen. Det er altså ikke jeg som ensidig legger vekt på ytre vilkår, men Oddleif (og delvis Gråtopp)

ER KLASSEANALYSE «NOE HELT ANNET» ENN POLITIKK OG TAKTIKK?

Oddleif gjør et akrobatisk krumspring. Han skriver: «...Men er denne artikkelen ei klårgjering av KKP si klasseanalyse av Kina, av hovedmotsiinga i høve til klassane i det kinesiske samfunnet? Nei, det er ein artikkel om taktikken og politikken i høve til dei ulike klassane. *Og det er noko heilt anna.*» (Min uth.)

Hvordan kan politikken og taktikken overfor ulike klasser være «noe helt annet» enn en klasseanalyse? Sjølsagt er de to tingene ikke identiske, men det første må nødvendigvis bygge på det andre. KKP vurderer sjøl denne artikkelen (Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket) slik:

«Kamerat Mao Tsetung gir i sitt berømte arbeid «Om den riktige...», der han baserer seg på de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen og på erfaringene fra proletariats diktatur, en omfattende og systematisk analyse av klasser og klassekamp i det *sosialistiske* samfunnet, og utvikler på skapende vis den marxist-leninistiske teorien om proletariats diktatur.» («Om Krutsjovs falske kommunisme og de historiske lærdommer verden kan trekke av den,» s. 9, Oktobers utgave). (Min uth.)

KKP anser m.a.o. denne artikkelen for å være svært allmenngyldig. Dette gjelder sjølsagt ikke alle detaljer i artikkelen, men hovedinnholdet i den. Og, den er vel og merke skrevet *etter* den nydemokratiske epoken, og etter at den sosialistiske var innleda.

Ut i fra dette faller det i et merkelig lys når Gråtopp skriver at det nasjonale borgerskapet tilhørte folket i den nasjonale revolusjonen, men ikke i den sosialistiske ..Mao regna det

nasjonale borgerskapet *som klasse* til folket (i hvert fall i begynnelsen av) den sosialistiske oppbygginga, det var ikke bare snakk om å «omforme deler av det». H.G. gir inntrykk av at det nærmest var snakk om enkeltindivider som forrådte sin egen klasse.

Hensikten med å trekke inn denne artikkelen av Mao var å komme til livs grunne, dogmatiske overflateargumenter av typen «monopolkapitalister utbytter arbeidsfolk, småkapitalister utbytter arbeidsfolk, derfor er de ett og samme, tilhører samme klasse osv. osv.» Sjølsagt er utbyttinga det grunnleggende fellestrekket for alle slags kapitalister, i Kina og i Norge, før og nå. Men «...Det nasjonale borgerskapet er forskjellig fra imperialistene, godseierne og byråkratkapitalistene.» (Mao, s. 320). Jeg gjentar: Jeg setter *ikke* likhetstegn mellom små, ikke-monopolistiske kapitalister i Norge og nasjonale borgere i Kina. Poenget er nettopp at Mao foretar en grundig og allsidig *klasseanalyse* av Kina. Metoden med klasseanalyse ser ut til å være fremmed for kamerat Oddleif, han erstatter den med allment prat av den typen jeg har nevnt. -73-programmet blåser opp forskjellene mellom monopolkapitalister og ikke-monopolistiske kapitalister i Norge, og visker ut de felles grunnleggende trekkene. Men det har vært tendenser til overslag i kritikken av dette, vulgarisering i retning av at det ikke fins forskjeller. Slik vakler Oddleif (og andre) fra en type feil til en annen, og hindrer et grundig oppgjør med feila fra tidligere.

STADIENE I KAPITALISMEN

Min påstand om at Mao ikke direkte omtaler spørsmålet om hovedmotsigelsen på de ulike stadiene i kapitalismen får Oddleif til å beskyldte meg for løgn.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Jeg er enig i at formuleringa er sleivete. Det jeg mente var at mens Mao henta mesteparten av eksemplene sine ved en relativt grundig analyse av Kina på ulike tidspunkt, foretar han ikke noen tilsvarende grundig analyse av noe høyt utvikla kapitalistisk land. Det er riktig at Mao ett sted skriver at hovedmotsigelsen her går mellom borgerskapet og proletariatet. Gråtopp framhever også dette.

Men er det slik at om Mao (uten begrunnelse) skriver en setning om dette, at det friar oss for å analysere vårt eget land, for å prøve om Maos utsagn stemmer med virkeligheten i Norge? Det er tendenser i diskusjonen (ikke hos Gråtopp, men hos Oddleif og andre) til å erstatte konkret analyse av konkrete forhold med den typen dogmatisk fasit-svar-argumenter. Hva er vitsen med å diskutere hovedmotsigelsen i Norge, når vi likevel kan slå opp og lese svaret? Oddleif har samme forholdet til klassikerne som paven har til Bibelsteder.

Jeg mener i hovedsak at formuleringa av hovedmotsigelsen er riktig slik den står i programmet fra -73. Jeg er derimot usikker på endel presiseringer. Når det gjelder den konkrete begrunnelsen for dette, er jeg langt på vei enig med Enok i juli-TF, og skal ikke gjenta alle argumentene. I tillegg mener jeg at det faktum at monopolborgerskapet alene rår over statsmakta er svært viktig, og ofte undervurderes av folk som er uenig med meg. Videre at monopolkapitalismens økonomiske grunnlov er loven om maksimalprofitt. Gjennom kontroll over kreditter, evt. råstoffleveranser m.m., og ikke minst gjennom å bruke staten tilraner monopolene seg også endel av den merverdien som skapes i de ikke-monopolistiske bedriftene.

Gråtopp skriver i sitt svar til Enok at det er feil at de ikke-monopolistiske kapitalistene hever profitter under gjennomsnittsnivå. Hva er dette for slags konstruksjon? Hvis noen borgere (monopolborgerskapet) hever profitter over gjennomsnittet, må sjølsagt andre heve profitter som ligger under. «Lærebok i politisk økonomi» skriver: «Monopolprisen høye nivå forandrer ikke totalsummen av den verdi og merverdi som frembringes i den kapitalistiske verdensusholdning: det monopolene vinner, det taper arbeiderne, småprodusentene og befolkningen i de hengige land. En av kildene til maksimalprofitten, som tilfaller monopolene, er omfordeling av merverdien, som bevirker at ikke-monopoliserte bedrifter ofte ikke engang oppnår gjennomsnittsprøfitt.» (Min uth.)

-73-programmet setter hovedmotsigelsen i forbindelse med stats-monopolkapitalismens utvikling. Jeg er usikker på om dette er riktig, men jeg syns det virker rimelig. Gråtopp skriver i svaret til Enok: «Den stats-monopolistiske kapitalismen er ikke noe nytt stadium av kapitalismen, men en logisk videreutvikling av kapitalismen.» Hva betyr dette? Hevda ikke Lenin at imperialismen og monopolkapitalismen både var en logisk følge av kapitalismens utvikling og et eget stadium i kapitalismen? Utelukker de to tinga hverandre? (Jeg er ikke sjøl sikker på om statsmonopolkapitalismen kan kalles et eget stadium, men HGs argumenter er uholdbare).

NOEN SVAR — OG NYE SPØRSMÅL

A. Til Gråtopp's spørsmål. Jeg

mener ikke at den norske revolusjonen blir noe annet enn en direkte, sosialistisk revolusjon, med oppretting av proletariatets diktatur som mål.

Jeg mener ikke at småkapitalistene kan vinnes for den sosialistiske revolusjonen som gruppe. Men jeg mener at gjennom å rette hovedstøtet i klassekampen mot hovedfienden, monopolkapitalen, og ved å utnytte de til dels skarpe motsigelsene mellom monopolkapitalen og de små kapitalistene, vil være mulig å vinne enkelte av dem som individer, nøytraliserer større deler av dem, i hvert fall for kortere tid. Men i hovedsak vil de stå på reaksjonens side.

B. 1) Gråtopp sier «ingen andre forhold enn et imperialistisk overfall kan endre hovedmotsigelsen i et kapitalistisk samfunn». Dette, mener han, er i samsvar med Maos syn.

Den eneste analysen jeg har sett fra Mao/KKPs side av et høyt utvikla kapitalistisk land, gjelder Sovjet. I brosjyra «Om avvisning av den moderne revisjonismen» (Kinas ambassade 1968) står det at «Det er opplagt at det i dag foregår en hard klassekamp i Sovjet mellom borgerskapet og proletariatet.» Sovjet er blitt kapitalistisk, og preges av den grunnleggende motsigelsen i alle kapitalistiske samfunn. Men de skriver også: «Dette privilegerte laget er pilaren i det sosiale grunnlaget for den revisjonistiske herskerklikken som er den politiske hovedrepresentanten for dette laget. Denne lille gruppe mennesker er antagonistisk til de brede masser av arbeidere, bønder, revolusjonære kadre og intellektuelle som utgjør over 40 prosent av befolkningen i Sovjetunionen. Den lille gruppes forhold til de brede masser er som

utbyttere til utbyttede. *Motsetningen mellom dem og folkets masser er hovedmotsetningen i dagens sovjetsamfunn.* Det er en uforsonlig antagonistisk klasse-motsetning.» (s. 27, min uth.)

Den samme analysen av hoved-motsetningen i Sovjet finner vi i «Om Krustsjovs falske kommunisme og de lærdommer verden kan trekke av dem.»

Er Gråtopp enig i KKP's analyse av Sovjet? Svaret til Enok tyder ikke på det. Hvis KKP tar feil (og som jeg har vist er det ikke snakk om et enkelttilfelle) må du be-grunne det.

Andre spørsmål til Gråtopp (og Oddleif el. andre):

2) Det blir hevda at -73-formuleringa «reduserer alle mot-sigelser i samfunnet til én mot-sigelse.» (Kritikken må da også ramme Mao og KKP). Vi har åpenbart gjort slike feil. Men hvorfor er dette en *automatisk* følge av måten å stille hovedmot-sigelsen på?

3) Det blir hevda at bl.a. jeg står for «ei linje med å begrense klassekampen.» Er ikke -73-pro-grammet hovedmotsigelse en an-tagonistsik klassemotsigelse? Hvorfor «begrenser vi klasse-

kampen» ved å stille den slik?

Tilslutt gir jeg min fulle til-slutning til Gråtopp når han sier at ingen formulering kan garan-tere mot å bli utnytta til vulgarisering. La oss derfor luke ut den lettvinne (og alt for ofte brukte) frasen om at den ene eller andre formuleringa «åpner for» den og den typen avvik. Begrunn heller *hvorfor* ei formulering *vil måtte* føre til avvik.

ÖRNULF.

SVAR TIL EN FORSVARER AV HØYREAVVIKET GRÅTOPP SVARER ÖRNULF

Kamerat Örnulf har en artikkel i dette nummeret som jeg opp-fatter som et hardnakka forsvar for høyreavviket. Det er nettopp derfor det fortjener et svar.

HVA MENTE MAO OM HOVEDMOTSIGELSEN I DET SOSIALISTISKE KINA?

Örnulf forsøker å framstille det som om Mao ikke regna mot-sigelsen mellom borgerskapet og proletariatet som hovedmot-sigelsen under sosialismen, utfra behandlinnga av det nasjonale borgerskapet i den berømte artikkelen «Om den korrekte behandlinga av motsigelser i folket».

Men Örnulf unnlater å behan-dle det nasjonale borgerskapets historiske stilling i Kina, hvor de faktisk til dels støtta revolusjonen eller stilte seg nøytrale. Det skapte grunnlaget for å behandle det nasjonale borgerskapet på en ikke-antagonistisk (en ikke-fiendtlig) måte. På den måten blei det slått ei djup kile i borger-skapets og imperialismens leir.

Spørsmålet om det nasjonale borgerskapet sin rolle er imidler-tid ikke det samme som spør-målet om hovedmotsigelsen.

Da Mao ga sin rapport det 2. plenumsøtet i KKP's 7. sen-tralkomite 5/3 1949 pekte han på de to grunnleggende motsigelsene i Kina etter revolusjonens seier. «Den første er en indre motsigel-se, det vil si motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. Den andre er en ytre motsigelse, det vil si motsigelsen mellom Kina og de imperialistiske landa.»

Så vil noen komme og si at Mao her snakker om «den grunn-leggende motsigelsen», og så vil de komme trekkende med teorien om at den grunnleggende mot-sigelsen «tar seg uttrykk i» en drøss med «hovedmotsigelser». Men dette holder ikke for ei kritisk vurdering. Særlig i de seinere uttalelsene fra Mao i sam-band med kampene mot Lin Piao og Teng Hsiao Ping har han slått det fast at han uttrykkelig mente at hovedmotsigelsen i Kina etter seieren i revolusjonen, har gått mellom proletariatet og borger-skapet. I kommentaren til Teng

Hsiao Pings overløperer peker Mao på at visse folk var med revolusjonen så lenge den hadde borgerlig-nasjonale mål, men at de vendte seg mot revolusjonen så snart den fikk en sosialistisk karakter, for daretta revolusjonen seg mot deres privilegier.

I 7. mai-direktivet slo Mao fast at «det er alltid nødvendig å kritisere og gjendrive borger-skapet i kulturrevolusjonen». I 1962 sa Mao at «I sosialismens historiske epoke er det fortsatt klasser, klassemotsigelser og klassekamp, det er kamp mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien og det er fare for kontrarevolusjon.» Og i 1974 starta han studiekampanjen for proletariatets diktatur med ordet «Hvorfor snakket Lenin om å utøve diktatur over borgerskapet? Det er nødvendig å ha klarhet i dette spørsmålet. Mangel på klarhet på dette punktet vil føre til revisjonisme.»

Den som vil hevde at Mao sto for noe annet enn at hovedmot-sigelsen under sosialismen går mellom proletariatet og borger-skapet, følger i virkeligheten i

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Teng Hsiao-pings fotefar.

ØRNULF FORSVARER REVISJONISTISKE FEIL

Ørnulf insisterer på at formuleringa av hovedmotsigelsen på det første landsmøtet var korrekt. Han avviser dermed kritikken som går ut på at den blander sammen flere underordna motsigelser med den motsigelsen som dominerer og preger alle de andre motsigelsene i Norge.

«Hovedmotsigelsen» fra 1973 er ikke *en* motsigelse, men mange. Den inneholder motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, mellom de arbeidende bønder og staten, mellom de arbeidende bønder og finanskapitalen, mellom de progressive intellektuelle og monopolborgerskapet osv. Men disse motsigelsene er ikke identiske. Bare proletariatet står overfor borgerskapet som selger av arbeidskrafta si og som den eneste virkelig revolusjonære klassen. Bonden står overfor staten som småprodusent, overfor bankene som låntaker osv. Derfor kan ikke disse motsigelsene reduseres til *en*, vi må avgjøre hvilken av dem som er hovedmotsigelsen.

På dette punktet vil vel noen si «Stopp litt, du hevder jo at hovedmotsigelsen ved et imperialistisk angrep vil gå mellom okkupanten og det arbeidende folket. Men det er jo også å blande sammen flere motsigelser.»

Til det svarer jeg: Nei, det er *en* motsigelse, motsigelsen mellom en imperialistisk agressor og den norske nasjonen, representert ved det arbeidende folket, uttrykker en og samme forhold. I hovedsak står proletariatet og f.eks. småbønder i samme forhold til en imperialistisk okkupant. En annen sak er at det fortsatt finnes motsigelser innafor det arbeidende

folket og at proletariatet er den ledende klassen. Men det er noe annet enn hva som er hovedmotsigelsen.

Ørnulfs prøver å omgjøre korrekte beslutninger når han forsvarer de revisjonistiske feila fra 1973.

EN FINURLIG «TOLKNING» AV MAO

For å styrke sine egne argumenter forsøker Ørnulf å gi inntrykk av at Mao har hevda at hovedmotsigelsen skifter fra stadium til stadium. Jeg hevda i min forrige artikkel at Mao ikke snakka om et hvilket som helst stadium, men at han analyserte skiftet i hovedmotsigelsen ved en imperialistisk aggresjonskrig. Ørnulf svarer ved å sitere Mao der han viser til at den revolusjonære borgerkrigen utvikler seg til et slikt punkt at imperialismen forsøker å «splitte den revolusjonære fronten innafor eller den sender militære styrker til direkte unnsetning for de hjemlige reaksjonære». Og Ørnulf konkluderer: «Altså, ikke bare ved åpent militært angrep». Det er ikke tilfeldig at han må legge til det lille ordet «åpent» for å gi «tolkninga» et skinn av tilforlattelighet. For det Mao behandler er jo to former for imperialistisk intervensjon, enten den direkte måten ved å føre krig gjennom stråmenn, eller den direkte måten, nemlig å sende egne tropper. Begge deler er imperialistisk aggresjon. Anvender vi Maos uttalelse på situasjonen i Angola, ser vi godt at Sovjet både «splitta den revolusjonære fronten innafor» og «sendte militære styrker».

Det Mao gjør er å beskrive ei imperialistisk innblanding, som på en kvalitativt ny og aggressiv måte griper inn i et lands indre anliggender, slik at motsigelsen mellom den undertrykte nasjonen og aggressoren blir den viktigste

motsigelsen. Derfor opprettholder jeg at det er Ørnulf som forfalsker Mao, og prøver å gjøre dette skiftet i hovedmotsigelsen til å bli noe som kan skje i samband med nokså vilkårlige stadier.

YTRE VILKÅR OG INDRE MOTSIGELSER

Ørnulf beskylder meg for å legge ensidig vekt på ytre vilkår, og se bort fra indre motsigelser.

La meg først slå fast at jeg mener at det i et høyt utvikla kapitalistisk land som Norge allment bare er en hovedmotsigelse, nemlig mellom proletariatet og borgerskapet. Dette henger sammen med at den borgerlige revolusjonen er slutt og at vi lever i epoken med den proletariske revolusjonen. Det finnes ikke noe nytt stadium i kapitalismen, imperialismen er det høyeste stadiet.

Derimot vil et imperialistisk angrep, etter mitt syn, midlertidig endre på dette. Det kan skje på to måter. Enten slik som Mao beskriver, dvs. at den revolusjonære kampen i Norge utvikler seg så langt at imperialismen, sannsynligvis ved ei av supermaktene, intervensjoner. Eller ved at Norge blir angrepet som ledd i en imperialistisk omfordelingskrig, dvs. ikke i første rekke på grunn av motsigelser i landet sjøl. Disse to situasjonene vil ha sine klart atskilte særtrekk, men de vil ha det felles at imperialismen går til militært angrep på landet. Det er ikke til å komme fra at dette vil ha ei drastisk virkning på de indre motsigelsene i landet. Det blir å sammenlikne med den varmen Mao snakker om som må til for at egget skal ruges ut. I den forstand er det ei ytre påvirkning, og ei voldsom ytre påvirkning som vil utløse krefter som tidligere bare har ligget under overflaten, nemlig folkekrigen. Men i en viss forstand er motsigelsen mellom det arbeidende folket i Norge og imperialismen en indre motsigelse også, fordi den eksisterer i det

norske samfunnet alt i dag, som en underordna motsigelse. Det er derfor ikke en ny motsigelse som oppstår, den blir bare stilt på spissen.

ØRNULF OG POLITISK ØKONOMI

«Gråtopp skriver i sitt svar til Enok at det er feil at de ikke-monopolistiske kapitalistene hever profitter under gjennomsnittsnivå. Hva er dette for slags konstruksjon? Hvis noen borgere (monopolborgerskapet) hever profitter *over* gjennomsnittet, må sjølsagt andre heve profitter som ligger *under*.» Så skriver Ørnulf, og trur dermed han har sagt noe svært innlysende, og deretter siterer han et avsnitt fra «Politisk Økonomi» som tilsynelatende støtter hans oppfatning. Men Ørnulf gjør en feil, han gjør ikke noe forsøk på å sette seg inn i hva det marxistiske begrepet *gjennomsnittprofitten* er for noe. Han turer fram som om det skulle finnes tre slags gjengse profittnivåer underkapitalismen, nemlig på, under og over gjennomsnittet. Dette er en blåpapkopi av bruken av begrepet *gjennomsnitt* fra andre områder, slik som gjennomsnittlig levealder, kroppshøyde osv. Det slår han ikke at *gjennomsnittprofitten* ikke bare er et matematisk gjennomsnitt, men først og fremst en *terskel*. Stalin sier om dette:

«Gjennomsnittprofitten er den laveste grense for rentabilitet, under denne grense er kapitalistisk produksjon umulig.» (Sosialismens økonomiske problemer, Oktober 1975, s. 89)

Jeg er enig med Stalin, og fortsatt uenig med både Enok og Ørnulf. Jeg bestrider kort og godt muligheten av at et hvilket som helst sjikt av borgerskapet kan basere seg på en profitt som ligger under *gjennomsnittprofitten*. Det er *gjennomsnittprofitten*

som er grunnlaget for at de kan fortsette som borgere, og ikke bli deklassert. Betyr det at jeg er uenig med sitatet fra «Politisk Økonomi»? Nei, ikke nødvendigvis. Der står det om «en omfordeling av merverdien, som bevirker at ikke-monopolistiske bedrifter ofte ikke engang oppnår *gjennomsnittprofitt*.» Det er ikke det samme som at de alltid, eller i hovedsak, eller som tendens, bare oppnår en profitt som ligger under *gjennomsnittprofitten*. Det står bare at det «ofte» skjer. Og jeg vil legge til at dersom det skjer i lang tid med samme bedrift, vil den gå konkurs. Dette skjer hele tida, men sjiktet av ikke-monopolistiske kapitalister eksisterer fortsatt.

Utsagnene fra Ørnulf om over og under gjennomsnittet løser seg opp i umarxistisk «snusfornuft», og vi kan fortsatt holde fast på Stalins tese (som han har henta fra Marx) om at *gjennomsnittprofitten* er den laveste grensa for kapitalistisk produksjon.

Om statsmonopolistisk kapitalisme

Ørnulf skriver «Jeg er ikke sjøl sikker på om statsmonopolistisk kapitalisme kan kalles et eget stadium, men HGs argumenter er uholdbare.» Nå har jeg ikke argumentert for mitt standpunkt (om at statsmonopolistisk kapitalisme *ikke* er et *eget* stadium), derfor kan vanskelig argumentene mine kalles uholdbare. Jeg har bare *påstått* at det er slik, og det gjør jeg på grunnlag av Lenins analyse av imperialismen som «kapitalismens høyeste stadium». Hvis en godtar dette nøkkelpunktet i Lenins imperialisme-teori kan en ikke begynne å snakke om et nytt og enda høyere stadium. Grunntrekka ved kapitalismen i dag er de samme som på Lenins tid, og de fem kjennetegna på imperialismen gjelder uavkorta i dag også. Staten spiller en langt mer fram-tredende rolle i dagens kapitalisme, men det representerer bare en direkte fortsettelse av de ten-

densene som var til stede på Lenins tid, det er derfor ikke snakk om noe helt nytt stadium, slik som gjennombruddet for imperialismen ved århundreskiftet var det.

Grunnen til at jeg vil markere meg mot ideen om at kapitalismen har gått inn i enda et nytt stadium, er fordi det kan brukes som teoretisk plattform for den revisjonistiske tesen om at kapitalismen er i stand til å reformere seg sjøl og løse krisene sine ved å bruke statsapparatet. Det er dette som ligger i uttrykk som «seinkapitalismen» o.l. som er på moten i SV. Ved gjennombruddet for imperialismen, og særskilt etter Oktoberrevolusjonen er kapitalismen inne i ei allmenn krise som med flo og ebbe varer fram til den proletariske revolusjonens verdensomspennende seier. Den borgerlige verdensrevolusjonen er definitivt slutt og den proletariske verdensrevolusjonens epoke er innleda. Dette er avgjørende for kommunismenes strategi, og den statsmonopolistiske kapitalismen har på ingen måte endra hovedtrekka i dette bilde. Derfor skal vi ikke kalle det noe nytt stadium. Statsmonopolistisk kapitalisme er tvert om typisk for det imperialistiske stadiet, det er et tegn på overmoden kapitalisme.

MISVISENDE OM SOVJET

Jeg skal ikke gi meg inn på en diskusjon av hovedmotsigelsen i Sovjet. Men jeg vil protestere mot Ørnulfs bruk av KKP og Mao på dette punktet. Nettopp i «Krustsjovs falske kommunisme», som han viser til, står det en definisjon av herskerklassen i Sovjet: «Dette privilegerte sjiktet er hovedkomponenten i borgerskapet i Sovjet i dag og den viktigste sosiale basisen for den revisjonistiske Krustsjov-klikken. Den revisjonistiske Krustsjov-klikken er de politiske representantene for borgerskapet i Sovjet

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

og særlig for det mest privilegerte sjiktet.» Det er åpenbart at de kinesiske kameratene betrakter Sovjet som et borgerskapets diktatur. Det som skiller det fra Norge er at det er et fascistisk diktatur også. Det gjør sjølsagt folkets rekke breiere. Men samtidig vil jeg holde fast på at Sovjet trenger en proletarisk og ikke en demokratisk revolusjon, i motsetning til en del andre, mindre utvikla, fascistiske land. Det hører også med i bildet at Sovjet ikke er noe vanlig kapitalistisk land, men et kapitalistisk land som har oppstått gjennom kontrarevolusjon i et tidligere sosialistisk land. Det gjør det også svært tvilsomt å sammenlikne direkte med Norge, blant annet fordi flertallet av kollektivbønder er blitt et nytt landarbeiderproletariat.

ØRNULF — EN TALSMANN FOR HØYREAVVIKET

Kamerat Ørnulf ønsker å omgjøre korrekte beslutninger. Han vil tilbake til 73-formuleringen av hovedmotsigelsen. Ikke bare det, men dette ønsker han etter at det er blitt rettet en korrekt kritikk av formuleringa fra -73, og etter at den har blitt erstatta av ei korrekt formulering. Det betyr egentlig at han stiller seg til høyre for høyreavviket i 73, siden han forsvarer den gamle formuleringa på tross av at han kjenner motargumentene. For å dekke seg sier han at han ikke ønsker å høre om at den ene eller den andre formuleringa «åpner for» det ene eller andre avviket. Dette er et slags tricks for å stille korrekte formuleringer på lik fot med feilaktige formuleringer, ut fra at «alt kan misbrukes». Dette er et revisjonistisk tricks. Med dette argumentet prøver han å framstille både svart og hvitt som grått. Men denne manøveren har ikke lyktes.

Hallvard Gråtøpp

HOVEDMOTSIGELSEN I VERDEN.

Vi har i hele partiets historie holdt på at HM i verden går mellom «Imperialismen/sosialimperialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner».

Det er den riktige motsigelsen vi har holdt fast på, men diskusjonene omkring partiprogramma nå har vist at vi ikke har hatt noen særlig *dyb* forståelse av hva motsigelsen står for — og dermed heller ikke av hvordan den virker inn på verdensutviklinga.

Usikkerhetene og vaklingene har spesielt kommet fram i samband med det å avklare hva som ligger i uttrykket «verdens undertrykte folk og nasjoner».

Synspunktene her har vist at vi har hatt vansker med å skille denne motsigelsen fra andre av de viktigste motsigelsene i verden, spesielt motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske landa.

Eks: Ved å inkludere alle som kjemper mot imperialismen *på alle områder* i denne motsigelsen — både de undertrykte nasjoners kamp for frigjøring og arbeiderfolks kamp i Norge mot den imp. utbyttinga.

Sjølve formuleringa av motsigelsen har nok innbydd til en slik sammenblanding, ved å bruke både uttrykkene folk og nasjoner. Utifra hva som er *grunnlaget* for motsigelsen mener jeg at den anti-imperialistiske sida må uttrykkes som «verdens undertrykte nasjoner».

HVA ER SÅ GRUNNLAGET?

Motsigelsen er uttrykk for den lova i imperialismen som driver den til å legge under seg områder og nasjoner for å tilegne seg råvarer, markeder og arbeidskraft.

Det er denne drivkrafta i imperialismen som bestemmer karakteren til *det nasjonale spørsmålet* i denne epoka av kapitalismen, og det er nettopp derfor det nasjonale spørsmålet som er grunnlaget for hovedmotsigelsen.

Forstår vi ikke det nasjonale spørsmålet klarer vi ikke å gripe hva som ligger i HM i verden i dag (like lite som vi klarer å gripe kjerna i HM i Norge under en okkupasjon!).

Lenin har (i «Kritiske anmerkninger om det nasjonale spm.») pekt på at «kapitalismen kjenner to historiske tendenser i det nasjonale spørsmål».

Den første: at det er kapitalismen som skaper nasjonalstaten — legger grunnlaget for framveksten av dem.

Den andre: at de nasjonale skrankene brytes ned — internasjonal enhet skapes.

«Den første dominerte i begynnelsen av kapitalismens utvikling, den siste kjennetegner den modne kapitalisme, som går mot sin forvandling til et sosialistisk samfunn».

Det som kjennetegner kapitalismen i vår tid er altså den

andre tendensen, som viser seg gjennom at den legger under seg og utsuger kolonier og halvkolonier og at den også annekterer mindre kapit. land. — Dette er den eneste måten imperialismen kan skape internasjonal enhet på.

Men denne utviklinga legger også grunnen for utviklinga av flere nasjonalstater. De to tendensene i imperialismen skaper altså uforsonlige motsigelser: Imperialismen legger under seg andre nasjoner og områder, og får, før eller seinere, nasjonal frigjøringskamp som svar!

Gjennom å belyse denne utviklinga paviste Lenin og Stalin det ubrytelige bandet som ble smidd mellom det nasjonale spørsmål og spørsmålet om koloniene — «det nasjonale spørsmål var blitt forvandlet fra et enkelt og indre statlig angående til et allment og internasjonalt angående, til verdensproblemet om betrielse av de undertrykte folkene i de avhengige landa og koloniene fra imperialismens ak» (Stalin: Leninismens grunnlag, kap. om det nasjonale spm.)

Ved at det nasjonale spm. blir satt i denne sammenhengen må det nødvendigvis også bli «en del av det allmenne spm. om den proletære revolusjonen, en del av spm. om proletariatets diktatur» (samme sted).

I dag er det de nasjonal-demokratiske revolusjonene i den 3. verden som dominerer den nasjonale frigjøringsbølgen.

Men når vi har slått fast dette må vi ikke gjøre «motsatt» feil av hva vi gjør når vi blander inn motsigelsen proletariat-borgerskap i HM. Vi må ikke *skille ut* de nasjonal-demokratiske revolusjonene fra det nasjonale spm. som helhet. — For det er det nasjonale spm. som helhet som ligger til grunn for motsigelsen, ikke en del av det (sjøl om det er den viktigste)!

Kamerater som vil ha det til at med «verdens undertrykte nasjoner» så menes bare de nasjoner som er undertrykt av imperialismen og som ennå ikke har gjennomført den nasjonale demokratiske revolusjonen, mener jeg gjør en slik feil.

I prinsippet er det — med motsatt fortegn — den samme feil som den 2. internasjonale gjorde ved å innskrenke det nasjonale spm. til et spm. som i hovedsak angikk bare de «kultiverte» nasjoner. De store masser undertrykte folk i koloniene ble ikke tatt med i betraktningen.

Denne feilen gir seg også slike utslag som at man hevder at okkupasjonen av Tsjekkoslovakia var utslag av motsigelsen imperialiststatene seg imellom!

Vel var det motsigelser mellom det Tsjekkoslovakiske og det sovjetiske borgerskapet. Men det spørsmålet stod om var om Tsj. skulle forbli under sovjetisk kontroll eller ikke! Okkupasjonen var en likvidering av de siste restene av den nasjonale sjølråderetten. Okkupasjonen var ikke en imperialistisk røverkrig mellom imp. makter om bytte, men et klassisk eksempel på en annekasjon!

Altså: Mitt syn er at den anti-imperialistiske sida i HM må formuleres som «verdens undertrykte nasjoner» og at med dette menes de undertrykte og uavhengige nasjoner, dvs. både land i 3. verden og land som Tsjekkoslovakia og N.Irland.

Vi vil til slutt oppfordre folk til å studere det nasjonale spm. i «Leninismens grunnlag» og gjerne også deler av Lenins bok om det nasjonale spm.

Ingvar

PS

Det er argumentert mot at mindre kapitalistiske land kan plasseres blant «de undertrykte nasjoner» ved å henvise til at Mao's utsagn: «Kvalitativt forskjellige motsigelser må løses med kvalitativt forskjellige metoder».

Det som ligger bak resonanset er at koloniene/halvkoloniene nasjonal demokratiske frigjøringskriger er kvalitativt forskjellig fra den nasjonal-revolusjonære frigjøringskrigen som folket i et kapitalistisk land må føre for å frigjøre seg — og dermed at de ikke kan være uttrykk for samme motsigelse. Jeg tror nok kameratene bør prøve å «se bak» ordene og ikke se på uttrykkene først og fremst som merkelapper. Jeg vil spørre: Er det ikke uendelig mye mer som forener disse kampene enn som skiller dem? Er ikke *begge* nasjonal-revolusjonære frigjøringskamper — retta mot den samme drivkrafta i imperialismen? Det som skiller har først og fremst å gjøre med den indre situasjonen i landa, særegenheter som er viktige men som i hovedsak har betydning for alliansespørsmålet i frigjøringskrigen og for hva slags samfunn det undertrykte landet skal bli den nærmeste tida etter frigjøringa.

I.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

VEDTEKTSREVISJONEN

VEDTEKTSFORSLAGET: KRITIKK AV PARAGRAFEN OM PARTIETS UNGDOMSORGANISASJONER.

Jeg stusser sterkt over at det ikke er gitt noen begrunnelse for hvorfor en slik paragraf bør være med i vedtektene og for innholdet i paragrafen.

Forslaget mitt går ut på at alt i pkt 15 og 16 strykes (se forslag til vedtekter) og at forholdet parti — ungdomsorganisasjoner formuleres som følger:

Pkt 1: AKP(m-l) betrakter Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund som sine ungdomsorganisasjoner. AKP(m-l) ser på RU og NKS som kommunistiske masseorganisasjoner som sammen med partiet arbeider for å oppdra ungdommen i arbeiderklassens ideologi, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og til et proletarisk klassestandpunkt. Det er partiets og partilagas plikt å utvikle et nært og kameratslig forhold til ungdomsorganisasjonene slik at partiet blir istand til å hjelpe og lede den kommunistiske ungdommen i dens politiske og ideologiske kamp blant ungdomsmassene. Alle partimedlemmer i RU og NKS er underlagt partiets demokratiske sentralisme.

Begrunnelse

Alle formuleringer i partiets vedtekter som *vedtar* (i vedtektsform er å vedta) hva NKS og RU «er», «skal være», osv *er grove angrep på NKS og RU sitt demokrati!* Partiet har ingenting med å vedta hva slags forhold NKS og RU skal ha til partiet. Det er det *bare* NKS og RU som kan gjøre om det eksisterer noe som helst demokrati i disse organisa-

sjonene!

Partiet kan *bare* vedta hvordan partiet *ser på* NKS og RU og hvordan partiet *bør og skal* forholde seg ovenfor RU og NKS.

Det aller, aller minste man kan si om formuleringer som; «er underlagt», «er underordnet» o.l. forslag til paragraf, er at det undergraver NKS og RU sin *fulle sjølstendighet*, det stiller *betingelser*.

Jeg mener at forslaget bryter klart med leninismen, at det er et «venstre»-avvik. Lenins standpunkt var — formulert av han sjøl: «Det forekommer ikke sjelden at representanter for den eldre garde og for den gamle generasjon ikke vet hvordan de på en riktig måte skal nærme seg ungdommen, som nødvendigvis er tvunget til å nærme seg sosialismen langs en annen vei,

Den kinesiske ungdommen hyller formann Mao og Kommunistpartiets ledelse.

ikke på samme måte, ikke under samme forhold som sine fedre. Derfor må vi *betingelsesløst* gå inn for ungdomsforbundets sjølstendighet. For uten *full sjølstendighet* vil ikke ungdommen være istand til å bringe fram gode sosialister fra egne rekker eller forberede seg på å lede sosialismen framover.» (Uthevinger av meg)

Jeg tror at forslagsstilleren(e) i standpunkt (ønske) om at partiet skal være ledende, forledes til å tro at partiet ikke kan bli ledende, eller må sikres å bli ledende, ovenfor NKS og RU ved å vedta i paragrafs form, at partiet «skal være» ledende. Dessuten tror tydeligvis forslagsstilleren(e) at den eneste måten som kan sikre at NKS og RU vil underordne seg partiets ledelse, er gjennom at partiet har vedtekter som slår fast at partiet er ledende og RU og NKS underordnet/underlagt partiet.

Jeg mener at forslaget vitner om en klar *undervurdering* av partiets evne til å være politisk og ideologisk ledende og i tillegg en klar *misbillit* til NKS og RU sin vilje til og forståelse for, nødvendigheten av å underordne seg partiets ledelse — på frivillig grunnlag!

Jeg vil også hevde at forslagsstillerne her tenker byråkratisk og ikke politisk. Den eneste måten partiet kan bli ledende på, er på

den måten som det har vært/blitt politisk ledende fram til i dag. Ved å ha en riktigere og bedre politikk en RU og NKS. Dvs. det har maktet å gå foran i tillemplinga av m-l-m på norske forhold og i forsvaret av m-l-m i Norge. Det finnes ikke den vedtekt eller den formulering i verden som kan *vedta* eller *proklamere* partiet til å bli politisk ledende!

Og — virkninga innad i NKS og RU kan man jo sjøl tenke seg når medlemmene der ser at partiet har vedtatt hva NKS og RU skal være.

Lenin sa at den gamle garde ofte ikke vet hvordan man på en riktig måte skal nærme seg ungdommen.

Hvordan bøter vi best på en slik mangel uten å undergrave NKS og RU sin sjølstendighet? Jo, slik vi har gjort det til nå ved å ta opp i partiet de mest ledende av ungdommen i NKS og RU.

På denne måten sikrer vi:

For det første: at forholdene blir lagt godt til rette for å utvikle et nært og kameratslig forhold mellom partiet og ungdomsorganisasjonene. For det andre at forholdene blir lagt organisatorisk til rette slik at partiet skal kunne lære hvordan vi på en riktig måte skal nærme oss ungdommen. For det tredje: De ledende kameratene i RU og NKS vil i og med partimedlemskap få anledning til å utvikle seg videre politisk og dermed bli enda mere

ledende. For det fjerde: Dersom partiet på et område av politikken, eller på et sted i landet, ikke er ledende, vil partiet kunne bli ledende gjennom opp- tak fra NKS og RU. For det femte: Ved dobbelt-medlemskap vil partiet gjennom sine dobbeltmedlemmer bli bedre i stand til direkte å være ledende ovenfor NKS og RU ved at dobbeltmedlemmer fører ut partiets politikk i NKS og RU, og gjennom diskusjoner på demokratisk vis, vinner de andre medlemmene for ei riktig linje i *kraft av politisk styrke* og ikke i kraft av organisatorisk makt.

Til slutt: Jeg mener det er nødvendig at det i vedtektsform er formulert hvordan partiet og dets medlemmer *plikter* å forholde seg ovenfor/til NKS og RU — derfor dette i mitt forslag.

Jalla

JALLA FORSVARER

HÖYREAVVIKET I UNGDOMSARBEIDET!

Jalla bruker sterke ord i sin avvisning av § 16. Har han rett i at utkastet «bryter klart med leninismen»? For å «bevise» det, siterer Jalla en velkjent uttalelse av Lenin om ungdomsforbundets sjølstendighet. Dette sitatet ble også brukt flittig til forsvar for

høyreavviket i Rød Ungdom og NKS.

På sitt landsmøte i 73 vedtok Rød Ungdom å sende en «hilsen» til partiet. Der heter det: «Landsmøtet i Raud Ungdom vedtok at vi skal vera ungdomsorganisasjonen for AKP(m-l). Det vil seia

at vi stor deira arbeid og dei stor vårt. Men du treng ikkje vera sand i alt partiet star for for a verta med i Raud Ungdom. Vi avgjer sjølve kva politikk vi skal ha». «Hilsenen» uttrykker et kjernepunkt i avvika i Rød Ungdom: *formell* tilslutning til

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

VEDTEKTSREVISJONEN

partiet, men i realiteten *likestilling* av partiet og ungdomsforbundet. I Rød Ungdoms virksomhet har disse ideene fått sanne uttrykk som at lokale lag jobber helt isolert fra partiavdelingene, ikke jobber med partiets hovedoppgaver, at ledelsen i RU bryter med partiets linje (se beretninga) og at tilmed åpen fiendtlighet til partiet har fått spre seg i RU noen steder. I partiet har de samme høyre-ideene fått uttrykk som neglisjering av RU-laga og manglende kontroll og ledelse over RU.

Partiet må ha politisk og organisatorisk ledelse

Partiet er arbeiderklassens fortropp og den høyeste form for klasseorganisering. Derfor må partiet lede klassen og også de ulike ikke-kommunistiske masseorganisasjonene som trengs i klassekampen. I dag består denne ledelsen i at partimedlemmene går foran som eksempler i masseorganisasjonene, fremmer bra forslag og vinner medlemmene for disse gjennom diskusjon, og propaganderer partiets linje.

Jeg mener det er klart at partiets forhold til de kommunistiske ungdomsforbunda må være anderledes. AKP, Rød Ungdom og NKS utgjør den kommunistiske bevegelsen i Norge. Samtidig som RU og NKS skal være masseorganisasjoner, må de også spille en ledende rolle i ungdommen, føre ut partiets politikk blant massene og vinne massene av ungdom for partiets linje. Dette krever at RU og NKS *følger partilinja*. Bare sånn kan de utvikle seg til store og sterke organisasjoner, og bare sånn kan de fylle sine forpliktelser. Viser ikke våre egne erfaringer (positive og negative) at uten partiets faste ledelse vil RU og NKS før eller seinere degenerere til revisjo-

nistiske og sekteriske organisasjoner?

Derfor er det ikke nok, som Jalla foreslår, at partiet leder «i kraft av politisk styrke og ikke i kraft av organisatorisk makt». Jalla gjør her en alvorlig feil. Han innfører et uriktig skille mellom politikk og organisasjon, mellom politisk og organisatorisk ledelse.

I den kommunistiske ungdomsinternasjonalens program fra 1929 står det en god analyse av forholdet mellom partiet og ungdomsforbundet. Programmet viser til KUIs vedtak i 1919, som framstilte ungdommen som avantgarden og likestilte partiet og ungdommen. Dette hadde sine historiske årsaker i at ungdommen i mange land virkelig spilte fortroppens rolle i oppgjøret med revisjonistene som beherska de fleste partiene i den 2. internasjonale. Like fullt ga Berlin-programmet fra 1919 et feilaktig svar på forholdet mellom parti og ungdomsforbund. I 1921 vedtok KUI at ungdommen skulle være «politisk underordnet» det kommunistiske partiet. Jeg siterer fra KUIs 1929-program:

«Men praksis har vist at også den 2. kongressens formulering var utilstrekkelig. Og faktisk ble det sånn, at forholdet mellom partiet og det kommunistiske ungdomsforbundet ble mye mer intimt enn det som kom til uttrykk i formuleringa «politisk underordnet», og at sjølv ledelsen av de kommunistiske ungdomsforbunda overgikk til de kommunistiske partiene... I praksis viste det seg at det var sånn, det kommunistiske partiet leder ungdomsforbundet i hele dets arbeid, og denne ledelsen virkeliggjøres på to måter: gjennom partiorganisasjonens kontroll over ungdomsorganisasjonenes virksomhet, og gjennom de par-

timedlemmer som arbeider i ungdomsforbundet...»

KUI hevder at dette på ingen måte betyr at man kaster vark på UFs organisatoriske sjølstendighet. Ungdomsforbundet er sjølstendig ved at det «forvalter seg sjøl», har sin egen valgte ledelse på alle plan, et bredt indre demokrati, og beholder hele den indre strukturen som er nødvendig for å utvikle forbundsmedlemmenes initiativ og fostre dem til kampen.

»Mistillit til NKS og RU?

Jeg hevder at RU og NKS må være underordna AKP, både politisk og organisatorisk. Jalla mener det er et grovt angrep på demokratiet i ungdomsforbunda, dersom partiet sjøl slår fast dette forholdet. Han vil at partiet bare skal slå fast hvordan det «ser på NKS og RU og hvordan partiet bør og skal forholde seg ovenfor RU og NKS».

For meg ser det ut som om Jalla slett ikke anerkjenner partiets fulle ledelse. Han vil overlate avgjørelsen om forholdet mellom partiet og RU/NKS til ungdomsforbundas egne landsmøter! Dette er jo det samme som å likestille partiet og ungdomsforbunda.

Det må sjølsagt føres politisk kamp på ungdomsforbundas landsmøter om forholdet til partiet. Partiets vedtekter kan ikke i seg sjøl avgjøre utfallet av denne kampen. Det tror jeg heller ikke utkastets forfattere har innbilt seg. Det er heller Jalla som viser mistillit til medlemmene i RU og NKS når han skriver: «Og - virkninga innad i NKS og RU kan man jo sjøl tenke seg når medlemmene der ser at partiet har vedtatt hva NKS og RU skal gjøre».

Lenin-sitatet.

Når det gjelder Lenin-sitatet, mener jeg det ikke kan tas til inntekt for Jallas syn. Lenin uttaler seg her for ungdomsforbundets sjølstendighet, et synspunkt som jeg vil hevde også vedtektene går

inn for. Men det svarer ikke på om ungdomsforbundet skal være underordna partiet politisk og organisatorisk. Sjøl har jeg ikke funnet noen direkte uttalelser av Lenin om dette. Men Lenins *partiteori* slår entydig fast partiets ledende rolle. Og utkastet til vedtekter er i samsvar med denne partiteorien.

Hva er kjernepunktet?

Kjernepunktet i Jallas innvendinger mot vedtektsutkastet er hans forsvar for de feila vi har

begått siden 1973, og som ennå ikke er utrydda. Han sier sjøl at vi skal «nærme oss ungdommen...uten å undergrave NKS og RU sin sjølstendighet...*slik vi har gjort det til nå. Ved å ta opp i partiet de mest ledende av ungdommen i NKS og RU*» (min understrekn.)

I sine 5 punkter nevner han ikke ett sted at partiet er overordna RU/NKS. Ikke med ett ord går han inn for at RU/NKS-laga skal være underordna partiavdelingene som skal lede og kontrollere ungdomslaga. Dermed forsvarer

Jalla høyreavviket både i partiet og i RU/NKS når det gjelder partiets ledende rolle. Hans kritikk av utkastet til §15 og 16 er derfor ikke noe forsvar for demokratiet i ungdomsforbunda eller «tillit» til medlemmene i NKS/RU. Det er et avvik fra Lenins partiteori.

Roger

OM ARBEIDERARISTOKRATIET.

Først, jeg er enig med kamerat B.B. (og Kotha, Stalin, Engels og Lenin) i at vi må skille mellom arbeider-aristokratiet og det faglige byråkratiet (eg. arbeiderbyråkratiet), bør også ta med småborgerlige medløpere (karrierister) som Lenin snakker om.

Ellers er jeg enig med kamerat Jens i at BBs artikkel kan oppfattes som om han mener at alle fag- og spesialarbeidere utgjør arbeideraristokratiet. Dette er feil, bare en liten del av arbeiderne, som oftest blant fag- og/eller spesialarbeiderne får bestikkelser som gjør at de kjøpes opp, og dermed danner arbeideraristokratiet. Det er dette Jens peker på og jeg tror det går igjen i alle bransjer.

Jeg mener UPP og beretninga gjør en feil når de bruker «arbeideraristokratiet» både som en betegnelse for aristokratiet i arbeiderklassen og som en felles sekkebetegnelse for arbeideraristokratiet, det faglige byråkratiet, og småborgerlige medløpere (karrierister) (engelsk: fellow-travellers). Dette vil føre til en feilaktig taktikk overfor de

forskjellige delene og til vanskeligheter med å forklare de forskjellige begrepa for arbeiderskamerater.

Klassikera og andre, f.eks. Kotha, gjør et klart skille og snakker bare om arbeideraristokratiet som *en del av* klassen. Jeg mener her at Jens er den som plukker ut enkelt sitat fra Kotha for å grunngi en feilaktig formulering. Hvis en leser boka, vil en se at Kotha skiller skapt mellom a.a. og det faglige byråkratiet. I det andre sitatet til Jens står det også klart: «Historisk har borgerskapet i hvert land kjøpt opp endel av fagarbeiderne, aristokratiet i klassen, og klart å løsrive og isolere dem fra proletariats masser.»

La oss se litt på hva Kotha og noen av klassikera sier om arbeideraristokratiet, for å vise at dette ikke er *ett* løseveit sitat eller feiltolkning av *en* uttalelse. Kotha: «Blant de faktorene som virker i denne retning kan man nevne arbeideraristokratiet og det faglige byråkratiet.» (s.65)

I definisjonen av a.a. skriver han: «a) Arbeideraristokratiet...det industrielle oppsvinget følges av anstrengelser fra borgerskapet for å kjøpe opp *en del av arbeiderklassen*» s. 66)

Stalin: «Jeg tror proletariats, som klasse, kan bli delt i tre skikt (eng. strata)... Det tredje skiktet, *består av arbeideraristokratiet, det øverste skikt av arbeiderklassen*, den mest velstående (well-to-do) delen av proletariats.» (s. 524, Enda en gang om det sosialdemokratiske avviket i partiet vårt. FLP Peking 74.)

«Visse skikt av arbeiderne (har) overgått til opportunismen». (Imperialismen og splittelsen i sosialismen.) «...minst fem hundre millioner kan brukes som en almisse til arbeiderlederne og arbeideraristokratiet». (Rapport til kominterns 2. kongress)

«Krigen blir ført av alle stormakter med den hensikt å plyndre, dele opp verden...Det bringer høyere profitter til borgerskapet, til et tynt skikt av arbeiderbyråkratiet og aristokratiet og også til borgerskapet (in-

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

telligensiaen osv.) som «reiser» med arbeiderbevegelsen, lover den smuler av disse profitene.» (Opportunismen og den 2. internasjonale sammenbrudd.)

Vi ser altså at klassikere bare omtaler arbeideraristokratiet som en del av arbeiderklassen, og skiller det hele tida fra arbeiderbyråkratiet (det faglige byråkratiet) og småborgerlige medløpere (karrierister).

De viser at den sosiale basis for opportunismen er arbeideraristokratiet, altså i klassen. Det faglige byråkratiet er til for å kjøpe opp de mest 'brukbare' delene av arbeideraristokratiet videre, og som en nødvendig støtte for arbeideraristokratiets politiske linje.

Til spørsmålet om Kjell Fis eud. Han er en del av det faglige byråkratiet som tidligere var arbeideraristokrati (har gått ut av det skikket, akkurat som han er gått ut av arbeiderklassen). Hva med Odd Høidal? Også han er en del av det faglige byråkratiet, men han har aldri vært arbeider eller arbeideraristokrat, men tvert om en småborgerlig karrierist (jurist) som har slått seg på arbeiderbevegelsen. Hva med Berit Aas og Finn Gustavsen? Vil noen kalle dem *arbeider*-aristokrater? Enn Per Kleppe, han har da aldri vært arbeider. Er han arbeideraristokrat? Hva med de småborgerlige elementene i pressa, f.eks. i Ny Tid? Det eneste de har 'til felles' med arbeiderklassen, er at de prater om den. Disse folkene er nødvendige for å opprettholde arbeideraristokratiets ideologi og innflytelse, men de er *ikke* den sosiale basis for opportunismen i arbeiderklassen.

Arbeideraristokrater er en del

av arbeiderne på en bedrift som får bestikkelse: i en eller annen form (lettere arbeid, høyere lønn, mer 'interessant' arbeid, spise lunsj med sjefen o.a.). De føler sjøl dette som privilegier som de kan miste, og de vil forsvare systemet for ikke å miste disse fordelene. Det vil være stort skille fra bedrift til bedrift, fra bransje til bransje, på hva bestikkelsen går ut på og hvor store de er. En arbeider med lønn på 40.000 i NNN kan være arbeideraristokrat, mens en arbeider i J & M som tjener over 60.000 ikke trenger være det. Dette må studeres konkret på hver bedrift, i hver bransje. Hovedsaken er at de har privilegier i forhold til de andre på bedriften. I J & M kan det ofte være at de får lettere, mindre møkkete jobb, kanskje bedre betalt. I Bygningsbransjen vil vel ofte basene være arbeideraristokrater osv.

Hvorfor er det viktig at vi klarer opp i dette begrepet? For å få det i samsvar med marxismen-leninismens klassikere og derved med virkeligheten og for å få et riktig utgangspunkt for å legge opp en taktikk for å behandle de forskjellige folkene. Jeg tror det har vært en tendens til å se på arbeideraristokratiet *bare* som det faglige byråkratiet, og *ikke* som

en del av klassen (i den grad en har klart å skille det faglige byråkratiet, da). Dette til tross for definisjonen om at begge deler er med i arbeideraristokratiet (jfr. Beretninga). Dette har ført til at vi ikke har hatt noen taktikk overfor det egentlige arbeideraristokratiet, bare for det faglige byråkratiet.

For å summere opp: Arbeideraristokratiet er en del av arbeiderklassen, et lite korrumpert sjikt, først og fremst blant fag- og spesialarbeidere. Dette utgjør den sosiale basis for opportunismen i arbeiderklassen.

Utenom dette har vi et faglig byråkrati (se Kothas definisjon), og tilsatte i kommunalt og statlig byråkrati (politiske stillinger), stortingsrepresentanter og regjeringsmedlemmer, ansatte i aviser og andre bedrifter i tilknytning til DNA/LO og SV-NKP. Disse skikta består av folk fra flere klasser; arbeidere, tidligere arbeidere, småborgerlige karrierister o.a.

Alle disse er nødvendige for at opportunismen og reformismen skal bestå som politisk retning og må følgelig bekjempes (og deres innflytelse på massenes knuses), for at vi det hele tatt skal kunne snakke om noen mulighet for revolusjon i Norge. Men de mange forskjellige 'skikt' betinger forskjellige taktikker, og det får vi ikke ved å putte alt ned i én sekk: arbeideraristokratiet.

V.S.

OM Å BRUKE KLASSIKERA TIL Å FORSVARE HÖYREAVVIKET.

Kamerat VS belegger sitt syn på arbeideraristokratiet med mange sitater fra klassikere. Feilen med hans måte å bruke disse på er at han legger mer i dem enn hva som

er riktig. Det er riktig at klassikere skiller mellom folk som tilhører arbeiderklassen og folk som ikke gjør det, men det er helt klart at klassikere også mener

at de aristokratiske trekka er felles både for de som tilhører klassen og for det faglige byråkratiet. Det avgjørende her kan ikke være hvorvidt de tilhører arbeiderklassen eller ei, men hvorvidt de er endel av det korrupte sliktet som utgjør ei politisk avdeling for borgerskapet til å holde arbeiderklassen nede.

I den forstand er det opplagt at vi også må regne det faglige byråkratiet til arbeideraristokratiet.

Forskjellig taktikk?

For å forstå betydninga av denne diskusjonen er en nødt til å se på konsekvensen av de to forskjellige standpunktene. Det er helt klart at også VS anser denne diskusjonen som noe mer enn flisespikkeri. Han sier at de for-

skjellige sjikta betinger forskjellig taktikk, og at folk som jeg mener tilhører arbeideraristokratiet men som ikke er i klassen kun har det til felles med arbeiderklassen at de prater om den. VS mener da tydeligvis at aristokratiet i klassen skiller seg kvalitativt fra byråkratene på dette punktet. Av detta er det lett å se at VS mener at aristokrata i klassen ikke er så ille og må behandles på en annen måte enn f.eks. Fi ud. Hva er konsekvensen av ei sånn linje?

Konsekvensene er lav årvåkenhet overfor arbeideraristokratiet i klassen, ved at det viktigste ved dem blir at de tilhører arbeiderklassen. I praksis vil det bety at en fortsetter høyreavviket med ikke å avsløre dem som borgerskapets agenter men legger opp til en

taktikk som tar sikte på å vinne dem, og splitte dem fra det faglige byråkratiet.

I virkeligheten blir resultatet at det er våre folk som umerkelig overtar aristokratiets ideer. Dette er resultatet av VS' syn på arbeideraristokratiet, et grovt høyreavvik.

Jens

REIS

DAGHJEMSKAMPEN

1. VÅR LINJE

Vårt strategiske mål er *gratis* daghjem til *alle* barn. Hvorfor? Fordi kvinnes rett og mulighet til å delta i samfunnsmessig produksjon er umulig uten at det private barnepasset gjøres til et *samfunnsmessig* ansvar. For at vi skal oppnå full frigjøring av kvinnene, må kvinnene delta i samfunnsmessig produksjon, og huslaveriet, bl.a. det private ungespasset, må sosialiseres. Først når kvinners fulle deltakelse i produksjonen og i samfunnets liv ellers er oppnådd, har kvinnene sluttet å være reservearbeidskraft, «annenrangs», og hennes rett til arbeid blir en selvfølge.

Dette oppnår vi bare under sosialismen. Men betyr det at vi

ikke kan stille langsiktige mål?

Nei. Kravet om gratis daghjemsplasser til alle barn er et viktig krav å reise i dag. Det er både et av de viktigste krava for kvinnene og et krav som angår hele arbeiderklassen.

Det er et viktig krav å stille fordi det er det eneste kravet i daghjemskampen som kan hindre splittelse mellom grupper, spesielt innen arbeiderklassen. Dette kravet forener foreldre med barn i daghjem og foreldre uten barn i daghjem, det forener kvinner med barn og kvinner uten barn, fordi det er en av de viktigste forutsetningene for at kvinnes rett til arbeid skal bli en realitet.

Vi stiller også andre viktige krav i daghjemskampen:

1. Ingen prisøking.

Prisøkinga rammer kvinnes rett til arbeid, det vil bli for dyrt å ha ungene på daghjem. Det blir et middel til å skyve kvinner, spesielt i lavtlønnsyrker, ut av jobb når det ikke er behov for arbeidskrafta deres lenger. Prisøkinga rammer arbeiderfamilier økonomisk, den betyr ei ekstra skattlegging av kvinnes inntekt. Det rammer kvinnene også ideologisk, fordi det innebærer det reaksjonære synet at kvinnen er annenrangs. Det er egentlig ikke nødvendig at hun jobber, det er bare et lite tilskudd til familieøkonomien!

2. Flere og bedre daghjem.

Kravet er viktig fordi vi ikke godtar ei senking av standarden

for å få flere daghjem, men vi mener at daghemma må bli bedre *samtidig* som utbyggingen øker. Et vanlig argument fra revisjonisthold har vært at vi ikke skal kreve flere daghjem. Det viktigste er å få de daghemma som allerede er, bedre!

3. Vi støtter personalets krav om økt bemanning og økte bevilgninger.

Krav om tre voksne pr. avdeling er et minimum. Idag er det to, og arbeidstidsforkortelsen har ført til ei forverring i forhold til tidligere, fordi en voksen blir aleine lenger tid pr. dag pga skiftordninga. Personalet har kjempa for bedre bemanning og større bevilgninger siden 1973. I Oslo gjennomførte personalet en endagsstreik høsten -75, og diskuterer igjen om de skal gå til streik. Kravet deres nå er at kommunen skal behandle bemanningskravet, da det ennå ikke er behandla av kommunen!

4. Utvida åpningstid.

Dette er et klassekrav! Nå er store deler av arbeiderklassen avskåret fra å bruke daghemma. Dette gjelder ikke bare industriarbeidere, men også kontorfunksjonærer, helsearbeidere m.fl. For å løse problemet må ungene først bringes til dagmamma som så bringer ungene videre til daghemmet. Dette blir slitsomt for ungene og dyrt for foreldrene.

Mener vi noe med kravet om gratis daghjem til alle barn, må vi også gå inn for ei åpningstid som gjør det mulig for arbeiderklassens unger å gå på daghjem. Vi stiller samtidig kravet om korterer arbeidstid for *alle*, og går imot 6-timersdag for småbarnforeldre, da dette er et opplegg for å splitte ei gruppe opp mot resten av arbeiderklassen. *Hele* klassen reiser kravet om kortere arbeidstid.

2. VI MÅ FORBEREDE OSS PÅ LANGVARIG KAMP

Lova om barnehager er et massivt angrep på kvinnene og på

arbeiderklassen fordi den 1) åpner for skyhøye daghjemspriser og den 2) lukker for utbygging.

Sjøl om SVere og andre har prestert å si at det slett ikke står noe i Lova som legger opp til økt foreldrebetaling, så er fastsettelsen av foreldrebetalinga nå overlatt til den enkelte kommune (§10), og maksimalsatsene som tidligere blei fastsatt av departementet er fjerna. Dessuten legges det opp til i lovforslaget § 50—51 at foreldrebetalinga gjennomsnittlig skal dekke halvparten av daghjemsutgiftene, mot ca. 20% nå.

DNA forkynte også med brask og bram at det skulle være ialt 100.000 daghjems plasser i 1981. Men hvordan skulle denne utbygginga ske? Jo, ved at Staten skjøv ansvaret for utbygginga over på kommunene. Men kommunene fikk planleggingsplikt, dvs. de skulle kartlegge behovet og lage en utbyggingsplan, men de skulle ikke ha *plikt* til å bygge *eneste* daghjems plass! Staten skulle «stimulere» dem ved å øke sitt tilskudd *noe*, og ved at de fikk frie hender til å fastsette foreldrebetalinga.

Dette har ført til at Norske Kommuners Sentralforbund har lagt fram et forslag til graderte satser, som innebærer et kjempehopp i daghjemsprisene, spesielt for familier med to vanlige inntekter. Vi veit at Stat og kommune *tjener* på daghjem, gjennom at de får inn ekstra skatt fra foreldrene og dessuten slipper endel utgifter på trygdebudsjettet. Enhver prisøkning betyr derfor økt profitt for kommunen.

Utviklinga det siste året har også vist hvor mye Staten mente med sine løfter om økt utbygging. I Bergen har vi sett at allerede bygde daghjem ikke er tatt i bruk, og det er vedtatt utbyggingsstopp fram til 1980! Samtidig er foreldrebetalinga økt. I Oslo er forslaget til kommunebudsjett for 1977 lagt fram. Bare de påbegynte daghemma skal gjøres ferdige, og ingen nye skal påbegynnes. Samtidig blir det ikke

bevilga en *eneste* stilling til daghjemssektoren!

Økinga av prisene er *en* del av spillet, men vi må se helheten. Vi kan vente angrep på alle områder samtidig, både betalinga, bemanninga, utbygginga og åpningstida (bl.a. forslaget om lørdagslukking, som er ei *innsnevring* av åpningstida).

3. VÅRE OPPGAVER

Som kommunister har vi tre viktige oppgaver i denne kampen:

* Vi må slåss for arbeiderklassens interesser, vi må mobilisere bredt og vi må organisere massene og sette dem istand til å slåss.

* Vi må avsløre og bekjempe revisjonistene som i denne kampen åpent forråder kvinnekrava og tramper på arbeiderklassen (f.eks. ved å gå inn for prisøkning i flere kommuner).

* Vi må propagandere vårt langsiktige mål: sosialismen. Sosialismen vil virkeliggjøre kravet om gratis daghjem til alle barn. Dette er ei viktig forutsetning for full kvinnefrigjøring.

4. VI MÅ LÆRE AV VÅRE FEIL

Hvordan har svakhetene i kvinnepolitikken slått ut i denne kampen?

— For lav prioritering.

Vi som jobber i Kvinnefronten har hele tida prioritert denne kampen altfor lavt, sjøl om vi visste at framstøta på de forskjellige områdene ville komme. Daghjems kampen blei helt vekk sist vår, og først etter at partiet greip inn, kom arbeidet igang. Det er idag en av de to hovedoppgavene til Kvinnefronten, og det er satt igang jobbing endel steder.

Men det som preger frontens jobbing de fleste steder, er at den sitter på rompa og venter på angrepet. «Vi kan ikke sette igang noen aksjon før det er satt fram

forslag fra kommunen» er det vanlige omkvedet. Enda vi veit at dette er et *landsomfattende* angrep — at det vil dukke opp i kommune etter kommune i forskjellige former. Når så angrepet kommer, uten varsel, er det for seint å mobilisere massene, man bare «markerer sitt syn».

Ideen bak dette er at stat og kommune er snille. De vil ikke heve prisene uten å si fra god tid i forveien, slik at vi får tid til å sette i gang aksjoner.

I praksis fører denne ideen til ei enorm undervurdering av at det er nødvendig å *slåss*, og ei undervurdering av dagskampens betydning. Hvis ikke vi kommunister reiser massene til kamp for dagskrava, er det ingen andre som gjør det.

— Grunnlaget er for snevert.

De fleste stedene er kampen reist mot prisøkinga, i den grad det er reist noen kamp. Her er hovedangrepet kommet, og det er derfor riktig å reise kampen mot dette. Det vi ikke har gjort, er å ta med det langsiktige perspektivet for daghjems kampen, nemlig gratis daghjem til alle barn. Vi har heller ikke gjort noe for å få inn ei parole om å utvide åpningstida.

Fordi det langsiktige perspektivet mangler, vil de utallige splittelsesforsøka fra stat og kommune lett få gjennomslagskraft, splittelsesforsøk av forskjellige typer, f.eks. splitte foreldregrupper mot hverandre ved forslag om gradert betaling, splitte husmødre fra utearbeidende, splitte eldre og uføre fra barnefamilier osv. Disse splittelsesforsøka kan bare slå tilbake dersom vi får inn det langsiktige perspektivet i aksjonsgrunnlaget.

— Manglende mobilisering av massene.

På grunn av det snevre aksjonsgrunnlaget har i den grad noen masser blitt mobilisert, hovedvekta blitt langt på foreldre med

barn i daghjem. Vi har ikke forstått at vi nettopp ut fra vårt langsiktige perspektiv har muligheter til å mobilisere *mange* i denne kampen. Vi har også hatt ideer om at vi må gjøre all jobbinga sjøl, massene er ikke noe tess, og de har sikkert ingen interesse av daghjems kampen. Men forat vi skal vinne denne kampen, så er brei mobilisering og aktivisering av massene den *eneste* veien å gå! Gratis daghjem til alle barn gir grunnlaget for å mobilisere bredt.

— Udemokratisk organisering.

Denne linja, med undervurdering av kampens betydning, og undervurdering av massenes betydning, har også ført til en udemokratisk organisering: — et representantskap som sjølbetalta ledelse, og Kvinnefronten som organisasjonens eget grunnplan. Det har heller ikke vært valgt noen ledelse. En slik organisering fører ihvertfall ikke til brei mobilisering av massene. Vi må skape et levende grunnplan, som ikke blir et underbruk av Kvinnefronten, men et *sjølstendig* grunnplan, som blir aktivistene i kampen.

— Partiet som blei vekk.

Disse feila er i hovedsak Kvinnefrontens og våre kameraters egne feil, og flere av dem er retta opp av partiet.

Men de fleste steder er partiet overhodet ikke tilstede i denne kampen, den er ikke oppfatta som en viktig del av partiets daglige klassekamp. Politikken og taktikken diskuteres ikke, heller ikke hvordan kampen skal sikres organisatorisk.

Det er tydeligvis en ide ute og går om at daghjems kampen er noe som bare angår Kvinnefronten. Men Kvinnefronten er *ikke* partiets kvinneavdeling som hatske angripere vil ha det til. Kameratene i Kvinnefronten skal ha ledelse fra *partiet*, ikke bare fra frontens styrer og utvalg.

Vi mener at daghjems kampen kan bli en *prøvestein* på korrigeringene i vårt kvinnearbeid!

Tilslutt vil jeg minne om hva Marx og Engels har å si om det langsiktige perspektivet i daghjems kampen (det kommunistiske manifest, s. 35 og s. 38):

«Bebreider dere oss at vi vil gjøre slutt på foreldrenes utbytting av barna? Vi vedgar denne forbrytelsen.

Men sier dere, vi opphever de mest dyrebare forhold, idet vi setter samfunnsmessig oppdragele i stedet for oppdragelsen i hjemmet». Og av de umiddelbare tiltaka under sosialismen nevnes som punkt 10: «Offentlig og gratis oppdragelse av alle barn».

Dette viser at det langsiktige perspektivet i daghjems kampen er nøye knytta sammen med vårt langsiktige mål, nemlig sosialismen.

Tora

LINJEGODS

STYRKA ENHETEN ARBEIDERE- STUDENTER!

Innlegg saksa fra
et distriksblad

Det er lenge mellom hver gang arbeidere i kamp blir møtt med så rasende angrep fra klassefienden, som Linjegodsarbeiderne blei i vår, da de ikke bare gikk til streik, men også tok opp kampen mot sabotasje fra streikebrytere. Ei rekke studenter og skiftarbeidere hadde møtt opp for å støtte de streikende, og da politiet gikk til angrep på streikevaktene, blei de aktivt med for å stoppe borgerskapet sine uniformerte provokatører, etter oppfordring fra streikekomiteen. Dette ga fienden et påskudd til å rette ekstra uspekulerte angrep mot streiken.

«Arbeider»bladet og arbeideraristokratiet, som har lange tradisjoner i forsøk på å splitte progressive studenter fra kjempende arbeidere, gikk i spissen for å hetsse både de streikende og de som støtta dem. Hetsen fikk en del gjenklang blant sosialdemokratiske påvirkte arbeidere rundt på bedriftene. Og enda værre: fikk flere kommunister til å vakle kraftig. Derfor har det heva seg endel røster innad i partiet mot at studentene tok del i arbeidernes kamp på Linjegods.

Det viktigste argumentet sier, at når skepsisen til studenter er så stor blant norske arbeidere, hindra studentdeltakelsen endel arbeidere i å støtte streiken. Dette argumentet bygger på den misforståelsen, at det var støtten fra studentene borgerskapet ville til livs, og ikke sjølve streiken. Kameratene som mener at studentene ikke burde vært i Østensjø-

veien i det hele tatt, tror kanskje at oppslaga i «Arbeiderbladet» og VG var velmente råd til de streikende, og at borgerskapet ville støtta streiken, om studentene ikke hadde møtt opp?

Da klassepurken gikk til angrep, var streikevaktene forholdsvis svake, de var tallmessig underlegne, og hadde sjølsagt verken batonger eller andre våpen. Skulle demonstrantene bare bli stående og se på at de streikende blei feidd unna, etter å ha blitt oppfordra til å delta i vaktholdet? Nå greide de riktignok ikke å hindre at terminalen blei åpna, men i alle tilfelle fikk vi en tydelig demonstrasjon av den rolla voldsmakta spiller under borgerskapets diktatur, ei erfaring som kommer hele den norske arbeiderklassen og deres allierte til gode.

Som et siste argument, så er det aksjoner av denne typen som vil styrke enheten mellom studenter og arbeidere, noe som er en strategisk nødvendighet. Denne enheten må bli en kampenhet, og ikke en enhet av den typen som de borgerlige arbeiderlederne preiker, som går ut på at studentene skal holde seg på Blindern, og ikke være «misjonærer» for arbeidsfolk, som det kalles når studenter støtter arbeidere i kamp.

Jeg mener at jeg med dette har lagt fram nok, til å kunne fastslå

at kameratene som ikke ville støtte aksjonen for å hindre streikebryteri ved Linjegods-terminalen i Østensjøveien, står for ei linje for å nedlegge arbeidsfolk sin kamp, og mot enheten mellom arbeidere og studenter. Ei sann linje er borgerskapets linje i partiet.

Hva er opphavet til slike ideer? Mao har sagt: «Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket ei skarp skillelinje mellom fienden og oss. Og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsvirter oss fullstendig, uten å tilkjenne oss en eneste god egen-skap. Dette viser at vi ikke bare har trukket ei skarp skillelinje mellom fienden og oss, men at vi også har oppnådd en hel del i vårt arbeid.» Kamerater som bøyer unna for fienden sin hets, ser dette helt omvendt. De hevder at det er uttrykk for en dårlig ting når fienden retter ville angrep mot oss, og at det viser at vi har slått inn på en feilaktig veg. Partiet vårt har oppsummert alvorlige høyreavvik i den seinere tida, høyreavvik som blant annet skyldes arbeideraristokratiets innflytelse. Jeg vil påstå at slike ideer nettopp gir uttrykk for at en del kamerater er under tildels sterk innflytelse fra a.a. og forveksler a.a.s ideer med massenes.

Når kommunister legger mer vekt på synspunktene til formannen i Transportarbeiderforbundet, enn på synspunktene til

de streikende arbeiderne, er dette ikke noe annet enn ei handsrekning til borgerskapet. Jeg vil på det sterkeste oppfordre kamerater med slike synspunkter om å svare på innlegget mitt, for at mot-

sigelsen kan bli løst.

— GJØR FAGFORENINGENE
TIL KAMPORGANISASJONER

— KAMP MOT DNA/LO-
LEDELSENS KLASSESAMAR-
BEID!

— ENHET ARBEIDERE —
STUDENTER!

Oskar.

BURT MED SEKTERISKE IDEAR I KK-KAMPANJA!

Klassekampkampanjen er i gang og alt nå kan vi syne til gode resultat. Dette er resultat av politiske diskusjonar og auka innsats. Diskusjonane har gravd ut mykje vrakgods noko som har styrkt oss monaleg i å sette målsettinga ut i livet. Men like visst er det at ennå finnst det omfattande ideologiske og politiske hindringar hos oss. Ein slik hindring finn vi i holdninga «Vi dyttar KK på massane — vi trenger oss på folk når vi bankar på døra — KK er altfor dyr for dei fleste». Ei slik holdning fører til resultat som vi kjenner godt: Vi sel avisa med uvilje.

Vi sel den som dårlege egg. «Berre to kroner». KK-kjøparar blir ikkje kontakta om at, medan andre kjøper avisa i lang tid utan at dei blir prøvd gjort til abonnentar.

Dette hindrar avisa i å trenge djupt ned i massane. Det hindrar massane i å kunne ta stilling til kommunismen og kommunistane sin politikk.

**Sekterismen har ei
ideologisk og
politisk rot**

Vi skal på ingen måte ta lett på denne sekterismen. Det finnst berre ein måte å rydde den ut på: å ta vondskapen med rota ved å

ga grundig igjennom ideologien og politikken bak dette. Eg trur vi finn denne rundt desse kjernepunktta:

- Vi har ei feilaktig haldning til massane
- Vi har ei feilaktig haldning til avisa.
- Vi har ei feilaktig haldning til kommunismen
- Vi gjer knefall for påstanden om at avisa nærast er kriminell.

**Klassekampen er ei viktig
avis for massane**

Vi meiner at KK er ei bra avis, mange orkar ikkje vente til ho kjem i posten, men kjøper ei i kiosken og, men samstundes kan ein godt sluntre på salet og stå med lua i handa i døra, i fabrikkporten eller på gata. Når slikt kan gå i hop må det bety at KK er bra for oss kommunistar og nokre til, men ikkje for dei andre. Men avisa er ikkje og skal aldri bli ei avis for kommunistar aleine, like lite som revolusjonen er det. KK skal vere ei kommunistisk avis for massane.

**Det finst tusenvis
som vil kjøpe KK**

Mange vil legge skulda på massane når resultatet er dårleg. Det er heilt rett at avisa ikkje er spreidd i serleg omfang på same

vis som det er heilt rett at massane ikkje står i kø på tysdagane og torsdagane. Men dette må ingen få gjort til at massane er mot bladet eller uinteressert. Det er ingen andre enn oss som kan gjere det mogeleg for massane å ta konkret stilling til KK og fyrst da har vi rett til å uttale oss om dette. Dette gjer vi ved å gå ut breitt og djupt. Det er korleis trur vi massane gjer seg opp ei meining om avisa. Kor mange er det som trur at å ta standpunkt til KK er å ta standpunkt til AKP og kommunismen 100%? Eg trur det er mange som har ei slik feilaktig rettesnor i salet og diskusjonane. Men massane tek stilling på konkret vis og ut frå klassestandpunktet sitt. Dei ser ikkje på KK som noko særskilt, men ser på innholdet og kva ho står for. Eggsejaren han skjønar ikkje dette og prøver å lette den metafysiske pinsla for kjøparen i staden for å seie kva som står i bladet. Fei ut metafysikken og kræmmaranda i salet. Fei ut opportunistiske idear om kva massane meiner om bladet.

Borgerskapet vil kriminalisere bladet

Et av borgerskapet sitt forsvarsvåpen er å hette og freista å stille kommunistar i vanry hjå massane. Sjølsagt fordi dei veit at kommunismen vil setje mas-

sane i stand til å knuse borgarskapet. Det er ein sjølsagt ting at dette og gjeld den kommunistiske pressa, fordi dei ofte skjønar godt kva denne pressa betyr.

I dag ser vi dette framført i stort omfang og vi ser det serskilt framført av arbeidararistokratiet. Dei ikkje berre ser faren, men har alt fått smake kva ei kommunistisk avis betyr for deira stilling. Mange av oss bøyer av for dette åtakket. Slike tankar ligg bak ei duknakka og opportunistisk haldning. Serskilt er dette viktig å gå grundig igjennom for kameratane på arbeidsplassane. Det er der presset er størst samstundes som det er der vi må gjere eit krafttak. Gå igjennom planane og røynslene våre og sjå om slike knefall ikkje finst. Gå grundig igjennom oppsummeringane og sjå om ikkje aristokratane har lukkast ved å få oss til å leggjes oss til å leggje sekteriske liner for kampanja. Og sjå om dei ikkje har lukkast ved å få oss til å tru at deira syn på KK er massane sitt syn. A bøyge kne for dette er å avvepne kommunismen og stake opp vegen til forrederi av massane.

Revolusjonen krev KK ut til massane.

Vi har sikkert og visst høyrte kva Pravda betydde for Oktoberrevolusjonen mange gonger. Tenk over kvifor vi nemner dette. Det er ikkje for å skaffe litt ekstra kol i arbeidet. Det er for å forstå kva avis-kampanjen betyr. KK er eit avgjerande våpen for massane i dagskampen og i kampen for sosialismen. Den er avgjerande for i det heile å setje massane i rørsle rundt kommunistisk politikk.

Når vi må gjere opp med feil i dette arbeidet, må vi hugse at dette er afjerne hindringar i eit strategisk opplegg. Dei viktigaste milesteinane vi kan flytte på vegen med revolusjon i dag er å styrke det bandet vi må ha til massane gjennom pressa vår.

Gå grundig gjennom og fei ut alt som hindrar oss i å ha tiltru til massane og til KK.

Georg.

TÅLMODIG ARBEID FOR Å SIKRE ABBONENTER ER VIKTIGST!

Vi har hatt et godt møte om KK-kampanja i avdelinga, og alle kameratene vil sloss for dags-avisa. Men vi må vite å prioritere — og her dukka det opp en viktig motsigelse:

«La oss kaste alle krefter inn i løssalget — slik vil vi høste mange nye abonnenter og venner til avisa», sa en kamerat. Vel og bra, tenkte vi. «Na må vi bruke hue og ta en tredjedel om gangen», sa en annen kamerat. «Hvis vi ikke sikrer at alle vi som er her, pluss alle medlemmer og venner av Rød Ungdom, pluss alle som abonnerer på ukeavisa, pluss alle nære sympatisører av partiet — hvis ikke vi sikrer at disse abonnerer på dagsavisa, da glemmer vi grunnmuren på huset og begynner rett på reisverket».

natta eller gjennom overflatiske diskusjoner. Langt mindre kommer 400 kroners-abonnementer dalende i fanget på oss uten at vi må sloss og diskutere med folka kveld etter kveld, oppsøke dem gang på gang. Derfor er det å skyte abonnementene ut i det blå å si at «nå går vi opp masse nye KK-ruter, så høster vi fruktene i form av masse nye abonnenter uka før 1. februar». Bak ei slik linje kan det skjule seg en råtten stil: Nemlig at kameratene ikke tar på seg det grundige, tålmodige, målretta massearbeidet med å sikre den nærmeste tredjedelen som dagsavis-abonnenter. Da er det mer lettvindt å «fare over» den ene blokka etter den andre i jakta på «geme KK-kjøpere».

Dette var *to linjer* som ville gitt forskjellig resultat. Vi er sikre på at den andre kameraten har rett. Han viste til lederen i siste TF som slar fast at tusner av abonnenter er grunnvullen for dags-avisa. Han viste til erfaringer fra tidligere abonnements-kampanjer: Abonnenter får vi ikke over

Ingen skal ta dette innlegget som et argument mot å øke løssalget på KK kraftig. Det skal vi også gjøre. Men ikke som den viktigste metoden for å verve mange dagsavis-abonnenter. Da blir resultatet ganske sikkert en morken grunnmur for dagsavisa.

J.

STYRK KAMPLINJA I KUNSTNERAKSJONEN **– STÖTT KUNSTNERNES KRAV!**

Kunstnerenes kamp gjennom Kunstneraksjonen er en kamp mot borgerskapets stat. Det er en kamp for å bedre kår for ei gruppe som i 1974 hadde ei gjennomsnittlig inntekt av yrket sitt på mellom kr. 6000 og 15000 i året. Kunstnerorganisasjoner uten forhandlingsrett står tilslutta KA-74. Den representerer en medlemsmasse på om lag 2000 kunstnere og er dermed ingen ubetydelig massebevegelse.

Mye tyder på at enkelte kamerater blant kunstnerne har satt KA-74 lavt på prioriteringslista. Det er en stor feil å overlate alt arbeidet til valgte tillitsmenn.

Utkastet til partiberetning for det 2. landsmøtet inneholder flere fyldige punkter som bør være gjenstand for studier når det gjelder massearbeid. Å unnlate å delta for fullt i interessekampen blandt egne masser er revisjonisme. Sitat fra et ellers magert avsnitt om kultur i Beretninga: «Proletarisk politikk dreier seg ikke bare om ett eller to spørsmål, uansett hvor store og viktige de er, proletarisk politikk er kamp for å forvandle hele verden, kamp på alle områder. Derfor kan vi heller ikke tillate at AKP (ml) ikke jobber på områder som f.eks. kulturens.»

Dette skulle ikke minst gjelde organiserte kulturarbeideres deltaking i en viktig interessekamp for kulturarbeiderne! Statens kulturpolitikk er et angrep på hele det arbeidende folket. Kunstnerenes interessekamp er også en del av kampen mot denne politikken.

Kunstneraksjonen

Kunstneraksjonen-74 har oppnådd å samle kunstnerne i større solidaritet. Mange har utviklet seg ved å se at de har felles interesser mot staten med andre

yrkesgrupper. KA-74 har samlet kunstnere om et 3-punktskrav overfor staten: 1. vederlag for bruk 2. økt bruk av kunstnerenes arbeider 3. garantert minsteinntekt der de to første punktene ikke gir rimelig inntekt. Dessuten kreves forhandlingsrett med staten.

I fjor høst demonstrerte 700 kulturarbeidere mot statens planer om revidering av åndsverkslova (monopolene skulle få gratisadgang til kunstnerenes arbeid), og for krava våre.

Regjeringas kunstnermelding

Kunstnerenes kamp tvang AP-regjeringa til å måtte gi skinn av at den i meldinga si tok utgangspunkt i kunstnerenes 3-punktskrav, og har i samme meldinga vært nødt til å gi kunstnerne løfte om forhandlingsrett med staten. Kunstnerorganisasjonene har ellers oppsummert at det er urimelig avstand mellom tilbudene i regjeringas melding og kunstnerenes krav. Krava om vederlag og økt bruk er ikke innfridd, og melinga foreslår ei garantiinntektsordning som er et farlig splittelsesframstøt fordi den holder mere enn 3/4 av de yrkesaktive kunstnere utafor. Revideringa av åndsverkslova blir lansert på nytt. Forhandlingsretten er kobla sammen med fastlåste økonomiske totalrammer, med tvungne samordna oppgjør, og med kravet om en hovedavtale.

Stortingsbehandlinga av meldinga blir stadig utsatt. Det het at nå skulle den behandles i okt. De siste opplysningene forteller om fortsatt trenering, denne gangen til siste del av nov.

Før meldinga er behandla i Stortinget er ikke innrømmelsene i den å betrakte som reelle tilbud fra staten, heller ikke innrømmelsen om forhandlingsrett.

AP-regjeringa skryter av meldinga si samtidig som den ikke vil være forpliktet av de innrømmelsene de har måttet komme med. AP-ledelsen sprer forvirring av typen: «De folkevalgte i Stortinget skal nå behandle kunstnerenes krav.» Dette er parlamentarisk illusjonsmakeri og dessuten helt feilaktig. Det er AP-regjeringas kunstnermelding som skal behandles i Stortinget, og det er bare kunstnerenes egen kamp og den støtta vi kan få fra andre grupper som kan tvinge igjennom de krava vi stiller i konkrete forhandlinger med staten.

Kamp mellom linjer i Kunstneraksjonen

Kunstnerenes kamp for bedre kår er nå i en avgjørende fase. Nettopp i denne fasen prøvde kunstnere med AP-tilknytning, godt hjulpet av SV-revisjonister å splitte og svekke Kunstneraksjonen i vår. Det er hevet seg røster fra den kanten om å nedlegge aksjonen. I sin groveste form ble det argumentert med at meldinga innfridde krava, og at alle kritikk mot meldinga svekka sjansene for å få den igjennom i Stortinget. Seinere ble det satt fram dulgte trussler om å trekke hele meldinga tilbake. KA-74 ble framstilt som overflødig etter at kunstnermeldinga var kommet.

Revisjonistene var snedige. Under skinn av omsorg for distriktskunstnerne prøvde de å få igjennom en omorganisering av aksjonen som ville gjort Kunstneraksjonen til et byråkratisk topplans-foretakende, og nedlagt den som grunnplansaksjon. (De ville ta makta fra allmannamøtene og legge den til styrene i organisasjonene)

Dette ble slått tilbake, bl.a. på allmannamøte i Oslo 19. mai, der det ble vedtatt å opptrappe aksjonen og styrke aksjons-

utvalget.

Revisjonistene og de åpne forræderne ble isolert, men de fortsetter å sabotere kampen, og vi må være forberedt på nye utspill. (Dette gjelder særlig ledelsen i billedkunstnernes fagorganisasjon, NBFO, og ledelsen i Norsk Dramatikertorbund)

Mobiliser massene mot statens kulturpolitikk i distriktene

Kampen i KA-74 står og faller med brei masseoppslutning. Massearbeider kunne vært bedre, og det er opplagt at vi i denne avgjørende fasen må prioritere det. Det gjelder kamerater i Oslo og over hele landet. Sterlig viktig er det å få i gang lokale aksjonsgrupper. I over i landet skaffer AP/SV-pamper seg støtte blandt kunstnerne ved å spre illusjoner om de statlige tilskottene til kommunene til allment kulturarbeid. Staten forderte et slikt tilskott på kommunene med 21 mill. kr. i 1975. Det er lagt opp til at de gruppene som omfattes av det utvida kulturbegrepet skal slåss seg innellom om «kakao» innen den enkelte kommune og innen det enkelte fylke, (eksp. profesjonelle og amatører eller kunstnere og idrettsfolk)

Flere konkrete tilteller har vist at dette også gir sterk grobunn for samarbeid med stat og kommune. I noen distrikter tar kunstnerne mere penger enn tidligere (må undersøkes konkret). Det er viktig å ta folk til å forstå at de gruppene som settes opp imot hverandre har felles interesser av å slåss sammen mot kommune og stat. Samtidig er det viktig å sette tilskottsordninga og klokkeplanen med kunstnerformidlingssentre, kultursekretærer m.m. inn i perspektivet av «vekstsentre» og avfolkning av bygdene.

Ledelsen i en av de landsomfattende kunstnerorganisasjonene som har fungert, og fungerer som «propp» i kunstnernes kamp mot staten har sine sterkeste støttepunkter blant AP/SV-pamper utover i landet. Det er avgjørende

å få mobilisert folk mot økonomismen og få reist kam-

plinja utover i landet.

Kulturarbeider

EN SJØLKRIKK FOR Å HA UNNLATT Å SVARE PÅ KRIKK

For snart ett år sia deltok undertegna i en TV-debatt som representant for partiet og gjorde en heller slett innsats. Dette er seinere blitt kritisert av flere kamerater som har sendt innlegg til TF. Kritikken har vært helt riktig. Den har blant annet gått ut på at undertegna var dårlig forberedt, passiv og gjorde flere taktiske blundere. Sannsynligvis burde også kritikerne ha kritisert at vi i det hele tatt godtok å stille opp i et opplegg som var skreddersydd til å drive hets mot partiet. Det er nå mange måneder sia denne kritikken kom, men svaret fra meg har likevel uteblitt. Dette må kritiseres.

Klasseinnholdet i det å unnlate å svare på en direkte krittikk fra grunnplanet er det jo ikke vanskelig å avsløre. Det er borgerlig tvers gjennom. Jeg må nok innrømme at jeg ubevisst har fortrengt «ubehageligheter», og det er heller ikke en korrekt holdning til krittikk og sjølkrittikk. Jeg tar dette som et varsel om at jeg må være mer militant i kritikken og sjølkritikken, og spesielt være mer lydhør for kritikken fra de enkelte partimedlemmene.

Pal S.

MOT SUBJEKTIVISMEN!

Svar og sjølkrittikk fra Kristian.

Gjennom studier, konkrete analyser og diskusjoner (NB Sommerleiren) har jeg i dag endra standpunkt på spørsmålet om hovedtendensen i verden, hovedfienden til verdens undertrykte folk og nasjoner, og hovedmotsigelsen i Norge. Jeg slutter meg til de synspunktene kamerat Pjotr legger fram på disse spørsmåla i sitt svar på min artikkel i TF august.

Pjotr angriper meg helt korrekt for at jeg ikke «analyserer konkret, men gjør spørsmålet til en sjonglering med begreper.» «...En person med denne innstillinga (den subjektivistiske) foretar ikke et systematisk og grundig studium av omgivelsene, men arbeider på rein subjektiv entusiasme... studerer den m-l teorien på en abstrakt måte og

uten noe mal.» («Forbedre våre studier» Mao S.U. s. 145).

Jeg mener at jeg i mitt forsøk på å løse de spørsmåla jeg reiste i hovedsak benytta meg av denne feilaktige, subjektive metoden.

Dette ga seg også utslag i at jeg i liten grad benytta meg av klassikerne og at jeg dessuten støtta meg *ukritisk* til uttalelser fra kamerater i våre broderpartier. (Ernst Aust, Bo Gustavson, se Internasjonalen 1/76)

Kamerater: «Subjektivismen er en feilaktig studiemåte. Den står i motsetningsforhold til m-l og er uforenelig med det kommunistiske partiet.» («Korriger arbeidsstilen i partiet» MAO, S.U. s. 153).

Kristian